

Rose

เจ้าลาอัส
Healer
힐러

เมคานิสต์ (พานิซอณ) เสือ
cyan and
NIQ DESIGN ปก

Rose

힐러

Healer

메카니스트 (메칸이치호기)

เขียน

cyan

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ซีลเลอร์ 1

힐러 / Healer

Rose

โนเคือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

힐러 / Healer

Copyright © Mechanist, 2020

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by BOOKSTREAM Co., Ltd., Korea

This Thai language edition was published by

Amarin Corporations Public Company Limited in 2025

by arrangement with BOOKSTREAM Co., Ltd., through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8511-3

เผยแพร่ครั้งแรก พฤศจิกายน 2568

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ศิรภััสสร สิมณี

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลิ่น

ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม กุณทีรา บงแก้ว, ศุภิสรา เล็กเลิศ

พิสูจน์อักษร สุพิชา อัครเสนา, สุนทรีย์ ไกรวิจิตร

คำนำสำนักพิมพ์

วันคริสต์มาสเป็นวันที่คนทั้งโลกมีความสุข แต่สำหรับใครบางคน อาจเป็นช้อยกเว้น เพราะมันคือจุดเริ่มต้นของความโชคร้ายที่นำไปสู่ฆนรก จางเซจิน ผู้โชคร้ายที่อยู่ในวัยสิบสี่ปีถูกลักพาตัวเพราะความเข้าใจผิด แทนที่จะโดนปล่อยตัวเมื่ออีกฝ่ายรู้ความจริงว่าไม่ใช่คนที่ตามหา เขากลับ ถูกจับตอนแล้วส่งไปเป็นนักร้องที่ร้าน "พาราดีโซ" ซึ่งยังไม่ได้เป็นนักร้องนำ ผู้โดดเด่น เป็นเพียงนักร้องประกอบจากที่จะส่งเสียงเคล้าคลอเสริม ท่วงทำนองหรือจะยืนปิดปากเงียบ ก็ไม่มีใครสนใจ เขาใช้ชีวิตไม่ต่างจาก เงาเลื่อนรางมาสิบปี เพราะแบบนั้นถึงไม่อยากจะเชื่อว่าจะมีโอกาสได้ร่วมงาน กับลูกคาวีไอพีอย่าง*ซาอีซอก*

ทว่าพวกเขาพบเจอกันในวันที่โลกของจางเซจินบิดเบี้ยวไปแล้ว ความคิดเลวร้ายของเขากัดกินจิตใจจนไม่เหลือชิ้นดี กลายเป็นคนที่เกิน เยียวยาในหลายๆ ด้าน นำแปลกที่ซาอีซอกเป็นคนเดียวที่กล้ารับมือกับเขา ด้วยวิธีที่คาดไม่ถึง

คนหนึ่งหัวใจด้านชาและมีการกระทำยากคาดเดา ส่วนอีกคนทำตัว เหมือนไม่มีหัวใจและเอาแต่พ่นคำพูดเจ็บแสบตลอดเวลา หากอยากรู้ว่า ความสัมพันธ์ที่ไม่ต่างจากเส้นขนานนี้จะดำเนินไปอย่างไร โปรดพลิกหน้า ต่อไปแล้วร่วมลุ้นไปด้วยกันนะคะ

Rose

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหารุนแรงชัดเจน
บุคคล สถานที่ และองค์กรที่กล่าวถึงล้วนเป็นสิ่งสมมติ
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

Attempted rape - พยายามข่มขืน

Attempted suicide - พยายามฆ่าตัวตาย

Attempted murder - พยายามฆ่า

Abuse - การทำร้ายร่างกาย

Animal cruelty - การทารุณสัตว์

Blood - มีเลือดปรากฏ

Child abuse - การทารุณกรรมเด็ก

Coercion - การบังคับขู่เข็ญ

Corpse - ศพ

Depiction of incest - พยายามล่วงละเมิดบุคคลในครอบครัว

Depression - ภาวะซึมเศร้า

Dubious consent - ความยินยอมที่ไม่ชัดเจน

Dirty talk - การพูดส่อทางเพศอย่างโจ่งแจ้ง

Drug - การใช้ยาเสพติด

Drug misuse - การใช้ยาเสพติดอย่างผิดวิธี

Desexing - การตอนอวัยวะเพศ

Hallucinations - อาการประสาทหลอน

Hostages - ตัวประกัน

Imprison - การกักขัง

Kidnapping - การลักพาตัว

Mental illness - ปัญหาสุขภาพจิต

Massacre - การสังหารหมู่

Murder - ฆาตกรรม

Rape - การข่มขืน

Sexual explicit - เนื้อหาทางเพศอย่างโจ่งแจ้ง

Snake - มีงู

Violence - ความรุนแรง

Unethical human experimentation - การทดลองที่ไม่เป็นจริยธรรมต่อมนุษย์

นั่นคือบาปแรกที่ได้รับรู้

คือความชั่วร้ายอันบริสุทธิ์ที่ทำได้เพียงชื่อสัตย์ต่อความรู้สึก ณ เวลานั้น

โดยมีคำว่า 'เด็ก' เป็นเกราะกำบัง

Intro 01

ผู้ถูกไล่ล่า

หมู่บ้านที่เซจิบ อาศัยอยู่เป็นสถานที่ที่แสงแดดส่องถึงเร็วที่สุด ทั้งยังอยู่ใกล้กับท้องฟ้าเพียงแค่อ้อมมือจึงเข้าสู่ฤดูใหม่เร็วที่สุดด้วยเช่นกัน แม้คนท้องถิ่นจะอาศัยอยู่ในสถานที่ที่มองลงไปเห็นทั้งโลก แต่พวกเขากลับไฝหาเมืองที่อยู่ข้างล่างนั้น ด้วยเหตุนั้นพวกเขาจึงออกไปทำงานตั้งแต่เช้าตรู่ จนกระทั่งดึกดื่น ถึงอย่างนั้นปัญหาความยากจนของพวกเขากลับรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ

เซจินอาศัยอยู่ตามลำพังกับพี่ชาย พ่อถูกอิฐร่วงใส่ที่ไชด์ก่อสร้าง จนได้แต่นอนเป็นผักอยู่ที่โรงพยาบาลมาหลายเดือน ส่วนแม่ก็ยุ่งอยู่กับการคร่ำครวญกับตัวเองโดยมีสุราและบุหรีเป็นเพื่อนจึงไม่มีเวลาดูแลพ่อ เขาเห็นภาพแม่ถือขวดเหล้ามาตั้งแต่ยังอยู่ในท้องแล้ว

ในวันคล้ายวันประสูติของพระเยซูที่อากาศหนาวจนแม้แต่กระดูกยังต้องร้องโอดโอย แม่ที่เมามายเหมือนทุกที่ถูกชาวบ้านพบเป็นศพแข็งตายอยู่ในตรอก หลังจากนั้นเป็นต้นมา วันคริสต์มาสก็กลายเป็นฝันร้ายสำหรับเซจิน

“สวย สวยเหมือนแม่สินะ แต่อย่ามีชะตาเหมือนแม่ที่ไปเป็นชู้กับ ผัวชาวบ้านจนถูกวิญญาณคนที่หนาวตายเอาตัวไปซะล่ะ”

คุณยายที่นั่งอยู่บนม้านั่งในตรอกเผยฟันที่เหลืออยู่เพียงสองซี่พลางพูดเพิ่มพ้ำ ทั้งยังร้ายความกังวลใจเกี่ยวกับอนาคตทั้งหมดทั้งปวงของเซจิน

เดียวกับที่อับโซค เดียวกับที่พี่ชายไม่เต็มบาททำลายกระทั่งโชคชะตาของ ผู้เป็นน้อง ส่วนเซจินกลับไม่ได้กังวลถึงอนาคตหรือโกรธแค้นความเป็นจริงที่กำลังเผชิญอยู่ ณ ตอนนี้อย่างไร แต่ใช้ชีวิตในแต่ละวันก็แทบไม่มีเวลาหายใจ เขา จึงไม่หวังจะไปใส่ใจเรื่องของอนาคต เมื่อเห็นคุณยายยื่นลูกกวาดพร้อมกับ ทำไม้ทำมือเรียกให้เข้าไปหา เขาก็ขมวดคิ้วพลงแรงฝีเท้า

บ้านของเซจินอยู่กลางหมู่บ้านตรงพื้นที่ลาดเอียง และตั้งอยู่ชิดกับ บ้านข้างๆ ไม่ต่างจากบ้านทั่วไป บนหลังคาเอียงๆ และผนังที่มีรอยร้าว ฉาบไว้ด้วยปูนซีเมนต์ เมื่อเปิดประตู บานกระจกซึ่งถูกยึดไว้ด้วยเทปกาว ก็ส่งเสียงดัง เขาถอดรองเท้าและเดินเข้าไป ภายในมีกลิ่นบัสสวาระคละคลุ้ง จนต้องย่นจมูก เมื่อเดินผ่านห้องครัวเข้าไปในห้องก็พบพี่ชายกำลังนั่ง เหม่อลอย เขาเดินตรงไปเปิดผ้าห่มที่คลุมร่างอีกฝ่าย และพบว่าเกิดเรื่อง น่าสะพรึงกับชุดวอร์มของพี่ชายอย่างที่คิดจริงๆ

“โธ้ย ให้ตายเถอะ! ถอดผ้าอ้อมออกตอนนี้ เหน ผมบอกแล้วไงว่า ให้ใส่ไว้จนกว่าผมจะกลับมา”

พี่ชายทำหน้าที่เหมือนสุนัขโคนตะ

“...ผมไม่ชอบครับ มันชื้นแล้วก็แสบผิวด้วยครับ...”

แม้พี่ชายจะอายุยี่สิบเอ็ดปีแล้ว เขาไม่ได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยและ ไม่ได้ไปทำงาน แต่กลับพูดกับน้องชายที่เป็นเด็กมัธยมต้นอย่างสุภาพ เมื่อ ไม่มีผ้าอ้อม ทั้งห้องก็ถูกแปรสภาพเป็นทะเลบัสสวาระ ถ้าไม่มีใครมาเก็บกวาด มันจะส่งกลิ่นเหม็นไปหลายวัน สำหรับพี่ชาย ห้องที่มีเพียงราวแขวนเสื้อผ้า และผ้าห่มหนึ่งผืนคือทั้งโลก และในโลกนั้น น้องชายที่ยังเด็กเป็นทั้ง ผู้ปกครองและสิ่งมีชีวิตที่น่ากลัวที่สุด ชาวบ้านเรียกพี่ชายว่าคนไม่เต็มบาท เซจินเกลียดคนที่เรียกพี่ชายแบบนี้และอับอายที่พี่ชายถูกเรียกแบบนี้ด้วย

พี่สาวขณะนั่งร้องประสานเสียงของโบสถ์บอกว่าพี่ชายป่วยเป็นโรค ทางใจ ถูกกักขังไว้ในโลกของตัวเองแล้วไม่ได้รับการรักษาอย่างทันท่วงที อาการจึงแยลง เขารู้สึกผิดที่ตนไม่รู้เรื่องนั้นและเอาแต่ต่อว่าอีกฝ่าย แต่ ไม่ว่าจะให้กำลังใจอย่างไร เรื่องที่พี่ชายเป็นคนไร้ประโยชน์ก็ไม่ได้เปลี่ยนไป

เมื่อถูกเซจินจ้องตาขวาง อีกฝ่ายก็หลบตาพลงลุ่มพมเหินวิวๆ ของ

ตัวเอง เซจินค่อยๆ ลากพี่ชายไปที่ห้องครัว จากนั้นถอดกางเกงของเจ้าตัว
ออกแล้วสอดน้ำเย็นไปที่ท่อนล่าง

“เย็น! เย็นครับ!”

“ก็แล้วใครบอกให้ถอดผ้าอ้อมล่ะ แก๊สโดนตัด หมอน้ำก็พัง ไม่มี
น้ำอุ่น...เฮ้ย! มานี้เดี๋ยวนี้ละ!”

พี่ชายทนน้ำที่เย็นจัดเหมือนน้ำแข็งไม่ไหวจึงหนีไปอยู่ที่มุมห้องครัว
แม้จะเกลี้ยกล่อมด้วยลูกกวาด เจ้าตัวก็ยังเกาะติดอยู่กับผนัง ไม่ยอมมหา
เซจินจึงขึ้นไปตู่กับข้าว

“อะ? หนู! ในหมอนั้นทางหนูนี่”

เมื่อความสนใจของพี่ชายย้ายไปอยู่ที่ตู่กับข้าว เซจินก็ไม่พลาดโอกาส
สอดน้ำใส่ทันที พี่ชายทำหน้าที่เหยเกในขณะที่เซจินหัวเราะร่วนจนตัวเอนไป
ข้างหลัง

ได้ยืนยันว่าสมัยหนุ่มๆ พ่อล่อลวงลูกเมียชาวบ้านด้วยรูปลักษณ์ที่สง่างาม
และท่าทางที่น่าเชื่อถือ (หนึ่งในคนที่โดนล่อลวงก็คือแม่นั่นเอง) พี่ชาย
ถอดแบบมาจากพ่อ แต่โรคทางใจของเขากลับลดทอนรูปลักษณ์ที่ดูภูมิฐานไป
ส่วนคนที่มิสสภาพจิตใจด้อยกว่าร่างกายอย่างเซจินยอมไม่ได้รับการต้อนรับ
ไม่ว่าไปที่ไหน เพราะต้องทำกระทั่งหน้าที่แทนพี่ชายที่เป็นแบบนั้น จิตใจ
ของเขาจึงดูเหมือนว่าจะโตเกินอายุไปแล้ว

เซจินพลันมุ่นหัวคิ้ว ระหว่างที่เขาเซ็ดท่อนล่างของพี่ชายที่ยืนตัวแข็ง
เพราะน้ำเย็น จู่ๆ เจ้าสิ่งนั้นของอีกฝ่ายก็ขยายตัว เขารับดั่งกางเกงพร้อม
กางเกงชั้นในที่อยู่ตรงข้อเท้าของพี่ชายขึ้นทันที มีอใหญ่กว่าศีรษะของเซจิน
แล้วบิดเบียดบางสิ่งที่เปียกชื้นเข้ากับแก้มและปาก มันคือกลางกายของพี่ชาย
เจ้าตัวหอบหายใจและพยายามดันดันสิ่งนั้นเข้าไปในปากของน้องชาย สิ่งที่
คอยระวังมาตลอดกลับเกิดขึ้นอีกจนได้ เซจินปล่อยหมดไส้กระดูกเซิงกราน
และช่วงท้องของพี่ชายอย่างต่อเนื่อง

“โอ้ย! อู๊! ปล่อยนะ! ปล่อย!”

“แหก! แหก...!”

เซจินกัดริมฝีปากสุดชีวิตเพื่อไม่ให้สิ่งนั้นเข้าไปได้ เขาดิ้นรนทั้งที่

ศิระยังถูกจับกุม แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าพลกำลังปาเถื่อนกลับไร้ความหมาย ลมหายใจที่พรุดศิระเริ่มหิ้นกระหายยิ่งขึ้น กลางกายที่ตื่นตัวเริ่มกระตุก เซจินคลำทั่วพื้น เมื่อคว่ำกะละมังได้ก็พาดใส่ไม่ยั้งมือ เกิดเสียงตีดังลั่น พร้อมกับท่อนล่างของพี่ชายถอยห่างออกไป อีกฝ่ายกุมไหล่พลางทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้

“โอ๊ย...เจ็บ...”

ชายหนุ่มมองแสวงทางกับการกระทำที่เหมือนสัตว์ เซจินเซ็ดใบหน้า เปราะเปื้อนด้วยเมือกกลิ่นพลางตัวตาดุดันไปที่อีกฝ่าย

“ถ้าทำเรื่องพรรคนี้อีก ผมจะบอกให้ตำรวจตัดไอนั้นพี่ชะ!”

พี่ชายน้ำตาร่วงเผาะพลางอ้อนวอนว่าตนผิดไปแล้ว ขณะเดียวกัน กลางกายของเจ้าตัวก็ยังคงอัดอั้นไปด้วยความต้องการที่ไม่ได้รับการปลดปล่อย จนถึงตอนนี้ชายหนุ่มยังไม่เคยคบหาใครสักคน และจะเป็นเช่นนั้นต่อไป ในอนาคตด้วย ส่วนกลางกายที่มีขนเพชรขึ้นรกรุงรังจึงเป็นเพียงของประดับ ตกแต่งอันไร้ประโยชน์สำหรับเขา ทันใดนั้นจินตนาการอันโหดร้ายก็แวบขึ้นมาในหัว เซจินสาดน้ำหนึ่งถ้วยน้ำเต้า¹ ใส่ท่อนล่างที่แข็งแกร่งสวนทางกับท่อนบนนั้น

หลังจากจับพี่ชายล้างหน้าล้างตาแล้ว พวกเขาก็นั่งกินรามยอนด้วยกัน แม้จะได้รับเงินช่วยเหลือจากรัฐ แต่แค่นั้นไม่มีทางเพียงพอ ข้าวสารที่โบสถ์แบ่งมาให้ก็หมดแล้ว พวกเขาต้องกินรามยอนง่ายๆ ไปจนถึงลับดาห้หน้า เซจินมองพี่ชายที่กำลังสูดเส้นเข้าปาก การเป็นสิ่งจำเป็นของใครสักคนช่างเป็นความรู้สึกกดดันที่ทำให้ไหล่แทบทรุด แต่ก็เห็นเหตุผลที่ต้องฮึดสู้เช่นกัน

เขาเป็นเพียงคนเดียวที่เข้าไปในโลกที่ถูกปิดผนึกนั้นได้ เขาจึงรู้สึกสงสารตัวเองที่ต้องเลี้ยงดูพี่ชายที่โตแล้ว ในขณะที่เดียวกันก็รู้สึกถือดีในตัวเอง รู้ตัวอีกทีก็พบว่าพี่ชายจัดการรามยอนจนเกลี้ยงและกำลังชูดถ้วยเปล่าดังแกรกๆ บางครั้งมองพี่แล้วเขาก็ห้อยากไล่ให้ไปแก้ผ้าและห้อยากลูบศิระ เซจินเคี้ยวตะเกียบช้าๆ

¹ เป็นหน่วยตวงโดยใช้ภาชนะที่มีลักษณะเหมือนน้ำเต้าผาคึ่ง

“พี่ชอบใครที่สุดในโลก”

“เซจินครับ ผมชอบน้องที่สุดครับ”

“แค่ตอนนี้?”

“ผมชอบน้องเซจินที่สุดครับ”

พี่ชายสายตึ้งระไปมา การบังคับให้อีกฝ่ายเลือกแบบนี้เป็นความบันเทิงที่เรียบง่าย หากไม่มีความสุขนี้ การที่ต้องมาดูแลการกินและการซักรีดของพี่ชายซึ่งโตแล้วคงไม่มีค่าอะไร เซจินแสร้งทำเป็นยอมแพ้ แล้วคิปรามยอนส่วนของตนใส่ถ้วยพี่ชาย อีกฝ่ายโคงค่านับพลางเอ่ยว่า “ขอบคุณครับ” เซจินใช้หลังมือเช็ดเหงื่อบนหน้าผากนั้นให้แล้วรีบกินรามยอนที่เหลือ ก่อนที่ฝ่ายนั้นจะทำตาเหมือนลูกสุนัขอีก หลังจากใช้ตะเกียบคิปรแค่สองครั้ง ถ้วยก็ว่างลงอย่างรวดเร็ว ท้องที่หิวโหยจึงร้องประท้วงให้ได้ยิน

“ไอ้ลูกเวรนี่! มาเถียงแม่จอตๆ แบบนี้ใช้ได้ทีไหน!”

“แม่บ้าไปแล้วจริง ๆ หรือไง ผมบอกแล้วใช่ไหมว่าให้ไล่คนพวกนั้นไปให้หมด! นี่คิดจะมาดูคนไม่ปกติกันหรือ?”

“อ๊อ...! ไอ้ลูกเวร! ทำบ้าอะไรหา?! แซอู แกมัวทำอะไรอยู่?! มาทำให้พี่ชายแกสงบลงหน่อยสิ!”

เสียงแก้วแตกและเสียงกระทบกระทั่งดังข้ามกำแพงมา คงจะมาจากบ้านแซอูอีกแล้ว เมื่อได้ยินเสียงพี่ชายของแซอูพยศ พี่ชายของเขาก็ไปหลบที่มุมห้องและปิดหู แซอูเป็นเพื่อนบ้านที่อยู่ห่างออกไปสองสามหลัง สมาชิกในครอบครัวมีเพียงแม่และพี่ชายที่อยู่มัธยมปลายเท่านั้น พวกเขาให้บรรยากาศที่ไม่น่าเข้าใกล้ ทั้งยังไม่สูงส่งกับคนในหมู่บ้าน ที่แปลกคือมีคนเข้าออกบ้านหลังนั้นทุกวัน เขาก็ไปเยือนดูเหมือนจะป่วย แต่เมื่อกลับออกมาจากบ้านของแซอู พวกเขากลับดูดีขึ้นราวกับโกหก ในทางกลับกัน แซอูกับพี่ชายกลับดูไม่มีความสุขขึ้นทุกขณะ

หลังจากนั้นไม่กี่วัน เขาก็ได้ล่วงรู้ความลับที่ยากจะเชื่อ

วันนั้นเซจินไปเล่นกับฮยองอูกที่บ้านร้างในหมู่บ้านจนอาทิตย์ตกดินและอยู่ระหว่างทางกลับบ้าน ฮยองอูกอาศัยอยู่ที่อพาร์ทเมนต์หลังใหญ่ในเมือง

แต่มักจะมาเล่นที่นี้บ่อยๆ ฮยองอูกเป็นคนดังมาตั้งแต่สมัยประถม แต่เพิ่งมาสนิทสนมกับเซจินจริง ๆ จัง ๆ ตอนที่ได้อยู่ห้องเดียวกันช่วงมัธยมต้น ที่เขาได้ไปโบสถ์ก็เพราะคำเชิญของฮยองอูก

พวกเขาเดินเคียงกันในซอยที่หอมฟุ้งด้วยกลิ่นข้าวหุงสุก เซจินเหลือบมองใบหน้าด้านข้างของอีกฝ่าย ต้นคอกที่อยู่ระหว่างเสื้อเชิ้ตและสันกรามของฮยองอูกผู้ยังไม่โตเต็มวัยดึงดูดสายตาของเขา กลิ่นเหม็นอวลลอยผ่านจมูกทุกครั้งที่ยีกฝ่ายหายใจเข้าออก สติของเซจินหลุดลอย เซจินชอบผู้ชายมันเป็นความรู้สึกแบบเจอแล้วใจสั่นและอยากจับมือ เช่นเดียวกับที่ผู้ชายชอบผู้หญิง ผู้หญิงชื่นชมผู้ชาย เขาชอบคนตัวโตและอารมณ์ร้อนแบบฮยองอูกมากกว่าผู้ชายที่ดูน่ารัก...

ครั้งหนึ่งคุณยายแถวบ้านเคยถามติดตลกว่าเขามีคนที่ชอบหรือไม่ เขาตอบอย่างไม่คิดอะไรว่า *“ฮยองอูก”* คุณยายโบกมือโบกมือแล้วพูดว่า *“ไม่ ไม่ ยายหมายถึงผู้หญิงที่เธออยากจูบอยากจับมือต่างหาก”* ก่อนจะไปแหย่ๆ และหัวเราะ เมื่อเขาตอบคำตอบเดิมซ้ำๆ คุณยายก็แสดงความเห็นใจว่าทั้งหมดเป็นเพราะเขาต้องดูแลพี่ชาย ในตอนนั้นเองเขาถึงได้รู้ว่าสิ่งสำคัญที่สุดในการเลือกที่จะชอบใครสักคนไม่ได้อยู่ที่รู้สึกชอบหรือไม่ชอบ แต่อยู่ที่ว่าอีกฝ่ายมีไฉนหรือไม่มีไฉนนั้นต่างหาก เซจินตัดสินใจบอกความจริงปลอมๆ ตามสถานการณ์ เพราะถ้าบอกความจริง เขาจะต้องได้ยินคำพูดหตหู่ใจโดยไม่จำเป็น

ไหล่ของฮยองอูกกระทบไหล่ของเซจินเบาๆ แล้วผละห่างออกไป มือทั้งสองข้างเสียดกันไปมา ทว่าคนที่ใจพองโตกลับมีเพียงเซจินเท่านั้น

ในตอนนั้นเขาเห็นเงาเล็กเสือนางของใครบางคนที่ทำยฮอย เป็นแซอูนั่นเอง อายุเท่ากัน มีพี่ชายป่วยจิต และมีแม่ที่ใจร้าย อาจเป็นเพราะจุดร่วมนี้ เซจินถึงได้รู้สึกสนใจแซอูตั้งแต่แรก แซอูมักจะเลิกเรียนก่อนเวลาและไม่ค่อยออกจากบ้านเท่าไรนัก ในฐานะผู้ชาย แซอูถือว่าเป็นหน้าตาน่ารักและมีบรรยากาศรอบตัวที่แปลกประหลาดจึงมักตกเป็นเป้าสายตาไม่ว่าไปที่ไหน แซอูยืนอยู่ใต้ท้องฟ้าที่สว่างเข้าสู่ยามค่ำโดยไม่สวมรองเท้า เส้นผมสีน้ำตาลเข้มพลิวไหวตามสายลมราวกับดนตรีเศร้าๆ ให้ความรู้สึกคล้ายกับว่าถ้าเข้าไป

แต่ไหล่ของแฮอูตอนนี้ อีกฝ่ายคงจะแหลกสลายกลายเป็นผุยผง เขาหันไปมองฮยองอูกในทันใด ตอนนั้นถึงพบว่าเจ้าตัวกำลังจ้องมองแฮอูอยู่

“ฉันน่าจะต่อຍหมอนั้นให้หงอลักวัน ถ้านายคิดเหมือนกันก็จัดการด้วยเลยสิ”

ฮยองอูกยกแขนขึ้นวางบนไหล่ของเซจิน จุดที่ถูกสัมผัสพลันมีกระแสไฟฟ้าแล่นผ่าน เซจินลืมนอญุมิที่เข้ายึดครองไหล่ของตนและผื่นอ่อยตาม

“คิดจะทำอะไรถึงไปตุมือคนไม่มีปากมีเสียงแบบนั้น เรียนดูลายมือมาหรือไง”²

ฮยองอูกเสะยืมหลังได้ฟังมุกตลกที่ไม่ซ้ำ

“มันก็มีไม่ใช่หรือไง พวกที่ทำให้รู้สึกซัดหุซัดตาแปลกๆ นะ นั่นแหละที่หมอนั้นเป็นอยู่”

ที่โรงเรียนมีหลายคนไม่ชอบชี้หน้าแฮอู โดยเฉพาะฮยองอูกที่อาการหนักกว่าใครเพื่อน ความไม่ชอบใจของฮยองอูกดูว่าวุ่นใจอย่างน่าประหลาด เซจินพูดหัววนๆ ท้ายประโยคเสียงสั้นเล็กน้อย

“นายเป็นเด็กหรือไง อย่าทำอะไรเป็นเด็กๆ เลยนะ”

อย่ามองเพื่อส่งสายตา อย่านิทาเพื่อพูดถึงหมอนั้น อย่าอ้างว่าจะต่อຍเพื่อสัมผัสตัว

เซจินซุกซ่อนถ้อยคำของตนไว้ในส่วนลึกของลำคอ

ในท้ายที่สุด สิ่งที่เขากังวลก็เกิดขึ้นจนได้ ภายในไม่กี่วัน ท่าทีของฮยองอูกที่เคยวางแผนจะกลั่นแกล้งแฮอูต่างๆ นานาก็เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง และเจ้าตัวยังพร่ำบอกเหตุผลที่เซจินไม่ได้ถามอย่างตื้นตัน

“นายก็รู้ใช่ไหมว่าแม่ฉันเอาแต่เข้าซื้อพ้อเพราะโรคหมอนรองกระดูกทับเส้นประสาทที่เป็นอยู่ แต่เหมือนแม่จะไปไต่ยินข่าวลือมาจากไหนไม่รู้ว่าพวกคนป่วยไปที่บ้านของแฮอู พอกลับออกมาก็หายเป็นปลิดทิ้งเลย แม่ก็ไปแบบเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งแหละ แต่พอกลับจากบ้านหลังนั้น โรคก็หายเป็น

² เป็นการเล่นคำพ้องรูปพ้องเสียงของคำว่า 손바다 (ขนโบดา) ซึ่งถ้าเป็นคำสแลงหมายถึงต่อຍตีให้กลัวหรือให้ตกใจ แต่ถ้าแปลตรงตัวหมายถึงตุมือ

ปลิดทิ้งจริง ๆ นะสิ! ทั้งที่หมดเงินค่ารักษาไปตั้งเท่าไรก็ไม่มียาประโยชน์แท้ ๆ...
 ยิ่งไงก็เถอะ พอถามว่าทำได้ยังไงก็ไม่ยอมบอก ฉันเลยคิดว่าแม่ของเชอู
 ผังเข็มให้แบบผิดกฎหมาย พ่อไว้วายใหญ่เลยว่าอย่าไปบ้านนั้นอีก...”

ฮยองอูกมองไปรอบ ๆ แล้วลดเสียงลง

“เรื่องนี้ฉันจะบอกนายคนเดียว นายห้ามเอาไปพูดที่ไหนเด็ดขาด
 เลยนะ พ่อฉันไว้วายหนักมาก แม่เลยพูดออกมาแล้วฉันไปได้ยินเข้านะ
 เห็นว่าคนที่รักษาแม่คือเชอู!”

เซจินมองฮยองอูกที่ยังคงตื่นตื้นตันอย่างเย็นชา

“เชอูจะรักษาแม่หายได้ยังไง พูดอะไรเพื่อเจ๊อ”

“ฉันก็ไม่รู้รายละเอียดหรอก แต่มันจริงเว้ย ตั้งแต่วันนั้นฉันก็ต้อง
 ไปหาแม่ที่บ้านเชอูทุกวันอย่างกับตอกบัตรเข้างานจนเบื่อกจะตายอยู่แล้ว
 โอ๊ย~ น่ารำคาญชะมัด”

ทั้งที่พูดแบบนี้แต่ฮยองอูกกลับเอาแต่ยิ้มละไม ใบหน้านั้นบ่งบอกว่า
 เจ้าตัวไม่ได้สนใจสักนิดว่าใครเป็นคนรักษาแม่

“ไป ๆ มา ๆ ฉันก็ได้คุยกับเชอูอยู่บ้าง เขาไม่ใช่คนไม่ดื้ออย่างที่คิด
 หรอกนะ”

เชอู เชอู...เซจินรู้สึกเกลียดชื่อนั้น และเกลียดน้ำเสียงในยาม
 เรียกชื่อนั้นขึ้นมา

“หุบปากบ้างเถอะน่า! นายเอาแต่พูดพาล่ามจนฉันปวดหัวไปหมดแล้ว!”

ฮยองอูกเบิกตาด้วยความตกใจ

“ทำไมต้องตะคอกเสียงดังด้วยล่ะ นายนั่นแหละช่วงนี้เป็นอะไรไป
 หงุดหงิดเรื่องไม่เป็นเรื่อง...หรือว่าพี่เซจินทำให้ลำบากเธอ”

ไอ้คนหัวทึบเอ๊ย! ใง่แล้วยิ่งกว่าจางเซจิน!

เซจินเบ้าปากแล้วพูดเหน็บแนม

“ก่อนหน้านี้ยังหงุดหงิดงุ่นง่านที่จัดการเชอูไม่ได้เลยแท้ ๆ ทำไม
 จู่ ๆ ถึงเปลี่ยนใจชะละละ หมอนั้นมีอะไรดีนักหนา”

ฮยองอูกตอบด้วยสีหน้ากระดากอาย

“ก็ไหนบอกให้สนิทกันไว้ไง”

“ฉันบอกว่าอย่าไปยุ่ง ไม่ได้บอกให้ไปสนิทสนมหน่อย!”

“นายอย่าเอาแต่กว่นประสาทได้ไหม ฉันจะให้ฉันไปทำร้ายคนที่ช่วยรักษาแม่หรือไง บ้าหรือเปล่า”

“อย่าพูดเหลวไหลน่า เป็นแค่เด็กมัธยมต้น จะไปรักษาโรคที่แม่แต่หมอยังรักษาไม่หายได้ไง บอกมาเถอะว่านายแค่อยากหาเรื่องสนิทกับหมอนั่น!”

“ไอ้ย ให้ตายเถอะ ไอนี้หนี! เฮ้ย! จางเซจิน! นายจะไปไหน!”

เซจินหันหลังวิ่งกลับบ้านทันที หลังจากนั้นทั้งสองก็ไม่ได้ไปที่บ้านร้างด้วยกันอีกเลย

ในวันพุธที่ฝนพรำอย่างน่าอัศจรรย์ เซจินยังคงไปที่โบสถ์เป็นประจำ แม้ชยงจะถูกจะไม่ได้มาแล้วก็ตาม เพราะที่โบสถ์จะแจกข้าวทุกสัปดาห์

เซจินนั่งอยู่ในโบสถ์ที่ว่างเปล่าและร้องเพลงให้กับนักศึกษามหึงคนหนึ่ง เธอเป็นครูของคณะร้องเพลงสรรเสริญ และเป็นคนที่บอกให้เขารู้ว่าพี่ชายเป็นออทิสติก มหึงสาวบังเอิญได้ฟังเพลงของเซจิน หลังจากนั้นเธอก็ชักชวนให้เขาเข้าร่วมคณะนักร้องประสานเสียงของโบสถ์ แต่เซจินปฏิเสธไปทุกครั้งเพราะต้องดูแลพี่ชายจึงแบ่งเวลาให้ไม่ได้ ในเมื่อเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ นักศึกษามหึงจึงขอให้เซจินร้องเพลงเป็นการส่วนตัวหลังเสร็จจากการสวดภาวนา เพลงที่ร้องในวันนี้คือ *Ave Maria* ของคัคชินี³ ตอนที่ได้ยินคำขอนี้ครั้งแรก เขารู้สึกไม่มั่นใจนักเพราะเป็นเพลงภาษาต่างชาติ ทั้งยังแทบไม่มีเนื้อเพลง แต่เพลงนี้กลับฝึกร้องได้ง่ายกว่าที่คิด มหึงสาวหลับตาลงฟังเสียงเพลงที่ตั้งขึ้นเบาๆ ในห้องเรียน

Ave Maria~~ Ah~~~ Ah~~~

เซจินสนุกกับการได้ร้องเพลงด้วยตัวเองมากกว่าการฟังเพลง มีเพียง

³ Giulio Romolo Caccini (กีวลิโอ โรโมโร คัคชินี) (ค.ศ. 1551 - 1618) นักประพันธ์ชาวอิตาลี ผู้มีชีวิตอยู่ในช่วงยุคปลายเรอเนสซองซ์จนถึงยุคต้นของบาโรก ถือเป็นหนึ่งในผู้กำเนิดบทเพลงที่เรียกว่า ‘อูปรากร’ และหนึ่งในผู้ที่มีอิทธิพลในการสร้างสรรค์เพลงยุคบาโรก

ช่วงเวลานี้เท่านั้นที่ความทุกข์ทรมานหายไปจากหัวสมอง เหลือเพียงเนื้อเพลงที่อัดแน่นอยู่ในปากและตัวเขาเท่านั้น เสียงสะท้อนที่ออกไปจากปากแล้วหวนคืนกลับมาได้พ่ายผ่อนเวลาและปลุกความทรงจำในตอนที่ยังอยู่ในนครภวังค์ให้ตื่นขึ้น เสียงที่ได้ยินผ่านผนังมดลูกและทิวทัศน์ที่ได้เห็นในยามที่ร่างกายเล็ก ๆ ขดตัวอยู่นั้น เซจินจดจำได้ทุกอย่าง

ขณะที่หลับตาและตีמד้าไปกับท่วงทำนองที่ตนสร้างขึ้น เขารับรู้ได้ถึงสายตาที่จับจ้องมาจากที่ไหนสักแห่ง เซจินรำคำร้องเพลงกลอกตามองหาที่มาของสายตานั้น เมื่อหาต้นตอพบเขาก็หยุดร้อง เพราะเขากำลังแอบมองมาจากนอกหน้าต่าง เขานึกสงสัยว่าทำไมเขาถึงมาอยู่ที่โบสถ์ ทั้งที่เซจินเป็นฝ่ายพบผู้ร้ายถ้ามอง แต่ใบหน้าของเขากลับเต็มไปด้วยความตกตะลึงคล้ายว่าค้นพบอะไรบางอย่าง จากนั้นเขาก็หายตัวไปในทันทีราวกับเป็นเรื่องโกหก

“ทำไมไม่ร้องเพลงแล้วล่ะ”

เมื่อหันกลับมา ก็พบว่านักศึกษหญิงกำลังทำตาเป็นประกาย

“เปล่าครับ ผมล้าล้า นะครับ”

อะไรวะ... ไอ้คนน่าหงุดหงิดนั้น

เซจินละความสนใจและร้องเพลงต่อจนจบ นักศึกษหญิงหลับตาลงวิเคราะห์เสียงกังวานนั้น

“เธอร้องเพลงเก่งจริง ๆ นะ แต่คำว่าเก่งยังไม่พอ... จะว่ายังไงดีละ พอหันกลับมา ก็ยังอยากฟังอีก มันดังก้องอยู่ในหูเข้าไปเข้ามา... อย่างน้อยถ้ามีแผ่นเสียงของเด็กที่เสียงคล้าย ๆ เธอ ฉันก็อยากจะมีซื้อ แต่มันไม่มีเสียงที่ตรงกันเลยนะสิ เอาเป็นว่ามันน่าจะเสียตายนะที่เธอมาติดอยู่ที่นี้”

หญิงสาวบดผมยาวของตนไปด้านหลังและพูดต่อ

“ความจริงแล้วฉันมีอาการปวดหัวและอาการนอนไม่หลับหนักมาก แต่วันไหนที่ได้ฟังเพลงของเธอ อาการปวดหัวก็จะหายไป แถมยังหลับสนิทถึงเช้าเลยด้วย”

“...”

นักศึกษหญิงเอาแต่ชื่นชมสรรเสริญจนเซจินเกร็งไปทั้งตัวทุกครั้ง

ตัวเขาจึงยอมรับความสามารถของตัวเองอยู่ในใจ เธอหยิบแผ่นซีดีในกระเป๋า
ที่มีขนปุกปุยออกมายื่นให้

“นี่คือวงนักร้องประสานเสียงลิเบอร์⁴ ที่รวมเด็กชายอายุเท่า ๆ เธอ
มาร้องเพลงด้วยกันนะ ครั้งหน้าช่วยร้องเพลงในนี้สักเพลงสองเพลงได้ไหม”

เมื่อเห็นภาษาอังกฤษที่เขียนอยู่บนแผ่นซีดี ภาพตรงหน้าก็พลันมืดสนิท

“ฉันเขียนวิธีออกเสียงเป็นภาษาเกาหลีไว้ในนั้นแล้วละ”

นักศึกษาหญิงจับสังเกตุได้กล่าวเสริมพลางยิ้ม

“อ้อ คริสต์มาสปีนี้เธอไม่ลองร้องเดี่ยวดูหน่อยล่ะ”

“ร้องเดี่ยวเธอครับ”

“อีม ก็ไม่ว่าจะชวนเข้าคณะร้องเพลงประสานเสียงยังไง เธอก็ปฏิเสธ
นี่นา อย่างน้อยวันคริสต์มาสก็ขอเถอะ ใช้เวลาแค่ไม่นานหรอก”

“ไม่ใช่สมาชิกคณะร้องเพลงประสานเสียงแท้ ๆ แต่กลับได้ร้องเดี่ยว
เด็กคนอื่น ๆ จะไม่พอใจหรือเปล่าครับ”

“ฉันลองถามเด็ก ๆ ดูแล้วละ ทุกคนบอกว่าไม่เป็นไร คุณพ่อ⁵ ของ
ก็เห็นชอบเหมือนกัน ถ้าวันนั้นทุกคนได้ฟังเพลงของเธอ ต้องมีความสุข
มากแน่ ๆ”

มีความสุขเลยเธอ... ช่างเป็นข้อเสนอที่น่าตกใจ แต่ถึงอย่างนั้น
นี่ก็เป็นครั้งแรกที่เขาได้รับการยอมรับเพราะการร้องเพลง ไม่ใช่เพราะเป็น
เด็กที่มีชะตาชีวิตบิดเบี้ยวเพราะพี่ชาย เขาอยากจะทำให้ได้ ทันทักที่เขา
พยักหน้า อีกฝ่ายก็ดีใจจนตัวแทบลอย หลังจากตกลงกันว่าจะเริ่มฝึกซ้อม
ตั้งแต่สัปดาห์หน้าเป็นต้นไป นักศึกษาหญิงก็สะพายกระเป๋าขึ้นป่า ก่อนจะ
ก้าวออกจากประตู เธอก็ละล้าละลัง

⁴Libera วงคณะขับร้องประสานเสียงที่เป็นเด็กผู้ชายทั้งหมด เป็นกลุ่มเด็กจาก
เขตลอนดอน ประเทศอังกฤษ ปกติประจำอยู่ที่โบสถ์ St. Philip จึงมีชื่อวงเดิมว่า
St. Philip's Boys' Choir แล้วเปลี่ยนมาเป็น Angel Voice ก่อนจะเปลี่ยนมาเป็น
Liber

⁵ในที่นี้หมายถึงบาทหลวง

“คือว่า...พ่อก็มาร้องเพลงให้ฟังได้ไหม”

“พ่อก็ร้องครับ แต่เมื่อวันก่อนผมก็ร้องไปแล้วนี่ครับ”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ...เอ่อ ถ้ามาที่โบสถ์มันยุ่งยาก ฉันไปที่บ้านเธอ ดีไหม”

“...”

ที่บ้านมีทั้งพี่ชายและกลืนที่รุนแรง เขาไม่ยอมให้ใครเข้าไปทั้งนั้น ยิ่งไปกว่านั้นนักศึกษาคณะนี้ก็ดูแปลก ๆ สิ่งที่มากว่าความแปลกคือนำรำคาญ ก่อนหน้านั้นยังมาขอให้เขาร้องเพลงให้ฟังแค่เดือนละครั้ง ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไรที่กลายเป็นสัปดาห์ละครั้ง จนมาตอนนี้ที่บ่อยขึ้นจนแทบจะกลายเป็นทุกวัน เขาหลบแฟนซีดีและเอเย่ปฏิเสธ เธอจึงกลับไปพร้อมกับสีหน้าเสียดายทันที

และต่อมาเขาก็ได้รู้ว่าคนที่พาแซมมาที่โบสถ์คือฮยองอู

เวลาผ่านไปจนกระทั่งวันคล้ายวันประสูติของพระเยซูอยู่ห่างออกไปเพียงหนึ่งสัปดาห์ เพลงที่เขาจะร้องในวันนั้นคือ*ประสาทรวันคริสต์มาส*⁶

ทว่าการฝึกซ้อมกลับมีปัญหาตั้งแต่วันแรก ถ้าขัดแย้งกับสมาชิกคณะนักร้องประสานเสียงยังจะดีเสียกว่า ปัญหาคือฮยองอูกับแซมมาคอยนั่งดูการฝึกซ้อมอยู่ด้านหลัง ทั้งคู่ทะเลาะกันไปมาตั้งแต่เมื่อครู่ เซจินพยายามจะไม่มองไปทางนั้น ขณะเดียวกันก็พยายามคลายความเดือดดาลที่พลุ่งพล่านอยู่ในใจ แล้วจู่ๆ ฮยองอูก็ตะโกนพูดกับนักศึกษาคณะเสียงดัง

“คุณครูครับ แซมมากร้องเพลงเก่งนะ ให้เขาเข้าคณะนักร้องประสานเสียงด้วยสิครับ”

ในตอนนั้นสีหน้าของแซมมาปลั่งแข็งทื่อเป็นรูปปั้นปูนปลาสเตอร์ทันที นักศึกษาคณะเสียงพูดแสดงความสนใจ

“งั้นเหรอ แซมมากร้องเพลงเก่งเหรอ”

⁶ 크리스마스에는 축복을 (คืออีชื่อมาชื่อเอเน็น ชุกบกอีล) เป็นเพลงเฉลิมฉลองวันคริสต์มาสของเกาหลี อยู่ในอัลบั้มชุดที่ 5 ของคิมฮยอนซอลที่ปล่อยออกมาในปี ค.ศ. 1996 ซึ่งเป็นผู้เขียนเพลงนี้ด้วยตัวเอง

“แม่ผมบอกไว้ครับว่าคนตายถึงขั้นต้องลุกขึ้นมาฟังเลย”

“ถ้าฉันเธออยากเข้าคณะร้องเพลงประสานเสียงใหม่ ตอนพูดเสียงใสแบบนี้ ตอนร้องเพลงต้องเพราะแน่ๆ”

แซอูไม่ตอบคำถามของนักศึกษาหญิง เซจินรู้สึกเหมือนพื้นใต้เท้าพังทลายลงไป แต่ที่หิ้งคู่เดินเตรไปเตรมาอย่างเปิดเผยยังไม่พอ เซจินยังเกลียดชังของอุกที่ยัดเยียดแซอูเข้ามาในอาณาเขตของเขาจนได้ เซจินกำหมัดแน่นพร้อมทั้งเขม่นมองชยของอุก แต่ในสายตาของหมอนั้นคล้ายกับว่ามีเพียงแซอูเท่านั้น ระหว่างที่บรรยากาศแปลกประหลาดดำเนินไป ชยของอุกก็หัวเราะพรีตออกมาอย่างไม่จริงจังนัก

“หรือเป็นเพราะนายไม่รู้จักเพลงนี้ นายหัวดีนี่นา เดียวก็จำได้แล้ว”

“ฉันไม่รู้”

แซอูตอบอย่างเย็นชา แต่ชยของอุกยังคงเข้าซี่

“แหม~ อย่าบ้ายเบี่ยงเลยนะ ลองดูสักครึ่งเถอะ เม่อออกปากชมยกใหญ่จนฉันเองก็อยากฟังมาตั้งนานแล้วนะ ทำไมละ เซินที่ต้องร้องเพลงต่อหน้าคนอื่นเธอ”

เพิ่งรู้ว่าชยของอุกเป็นมนุษย์ที่วุ่นวายไร้สาระขนาดนี้ แซอูแสดงออกว่าตนกำลังโกรธเต็มที่ แต่ชยออกอุกกลับเอาแต่แทงสีข้างแซอูอย่างไม่ดูตาม้าตาเรือ

“อย่าดื้อเลยนะ แค่ครึ่งเดียว...”

“ฉันบอกว่าไม่”

“ไม่เอาน่า ทำไม...”

“ไม่รู้ ร้องไม่รู้ ฉันบอกว่าไม่รู้ไง!!”

ในตอนเสียงพุ่งตรงออกมา หน้าต่างและเปียโนก็สั่นไหวอย่างรุนแรง เบรียะ

“เฮือก!”

“กรี๊ด!”

ชยของอุกกุมศีรษะและล้มลงไปจากที่นั่ง คนในคณะนักร้องประสานเสียงต่างกรี๊ดร้องและคู้ตัว เซจินสุดหทัยใจเข้าลึกและนั่งไปอย่างเหม่อลอย เขาไม่เข้าใจว่าทำไมจู่ๆ ทุกคนถึงตกอยู่ในสภาพนั้น เมื่อครู่คล้ายมีอากาศ

ที่เหมือนคนมีตบาคผิว แต่เขาไม่ได้ถึงขั้นประคองร่างกายไม่อยู่เหมือนคนพวกนั้น

หลังจากตั้งสติได้อย่างยากลำบาก นักศึกษาหญิงและเด็กคนอื่นๆ ไม่อาจปิดบังความรู้สึกงงงัน ฮยงอูกจ้องมองเจ้าของเสียงพร้อมเลือดกำเดาไหลก่อนเสียงกรีดร้องรุนแรงจะหายไป แชอูพูดกับฮยงอูกอย่างเย็นชา

“ต่อไปถ้ามาทำเป็นตีสินหั้นอีก ฉันจะฆ่านาย”

แชอูพูดทิ้งท้ายไว้เท่านั้นแล้ววิ่งออกไปข้างนอก หลังได้ฟังคำประกาศตัดขาดความสัมพันธ์อย่างไม่คาดคิด ฮยงอูกดูไม่มีสติแม้แต่จะเช็ดเลือดกำเดา พอได้เห็นอีกฝ่ายถูกทิ้งต่อหน้าต่อตา เขากลับรู้สึกโล่งใจมากกว่าเห็นใจ บางทีอาจเป็นเพราะแบบนั้น ท่ามกลางผู้คนมากมาย ไม่รู้ทำไมเซจินถึงวิ่งตามออกมาเพื่อจะรังแกแชอู ทั้งที่พยายามห้ามตัวเอง แต่ฝืนทำก็ยังไม่หยุดลง เขาไล่ตามสุดแรงจนก้าวพลาดล้มกลิ้งที่บันได แม้กางเกงจะขาดเป็นรู หัวเข่าจะมีเลือดไหลซึม ตาก็ยังคงมองหาแชอู

เซจินออกมาจากโบสถ์แล้ววิ่งเข้าไปในซอย เขาเดินไปรอบ ๆ ก่อนจะเหลือบไปเห็นปลายเท้าเล็กตรงสุดทางกำแพง แชอูนั่งกอดเข่าอยู่บนพื้นเย็นพร้อมซุกหน้าลงระหว่างเข่าทั้งสองข้าง เซจินเดินย่ำเท้าอย่างอ่อนแรงไปหยุดยืนตรงหน้าอีกฝ่าย

แชอูไม่ได้ลุกขึ้น อีกฝ่ายเพียงส่งสายตาเยือกเย็นมาให้แขกที่ไม่ได้รับเชิญเท่านั้น เซจินนั่งลงข้างๆ แล้วเอนหลังพิงกำแพง คราวนี้แชอูก็ยังไม่มีการปฏิกิริยาตอบรับใดๆ เช่นเดิม ลมหายใจที่ต่างฝ่ายต่างทอดถอนออกมารวมตัวอยู่ในอากาศ สายลมที่พัดผ่านมาหมุนวนแล้วหอบเอาลมหายใจนั้นจากไป

ช่วงเวลาที่ว่าแปล่าไร้บทสนทนานี้ก็กลับสงบสุขอย่างน่าประหลาดใจ ดูจากการที่แชอูไม่ได้หลบเสียง เขาคิดว่าอีกฝ่ายก็คงรู้สึกเหมือนกัน เซจินวางเศษแก้วที่กลิ้งอยู่บนพื้นลงบนฝ่ามือ และสะท้อนมันกับแสงแดด เขามองสีลันที่แสบตาแล้วโพล่งขึ้น

“ฉันอยู่ห้องข้างๆ”

แชอูตอบอย่างไม่คาดคิด

“ฉันรู้ ม.1 ห้องสอง”

เซจินเบิกตาโตเท่าไข่มุกเมื่อได้รับคำตอบที่คาดไม่ถึง

“งั้นนายรู้ชื่อฉันด้วยไหม”

“จางเซจิน”

“งั้นก็รู้เรื่องที่ฉันไม่มีแม่ด้วย? เรื่องที่พ่อฉันอยู่ที่โรงพยาบาลด้วย? เรื่องที่พี่ชายฉันไม่เต็มเต็งด้วย?”

แซอูพยักหน้าอย่างขยั้นขย้าง เดิมทีเซจินคิดว่าอีกฝ่ายต้องไม่สนใจตนอย่างแน่นอนจึงรู้สึกตกตะลึงอย่างต่อเนื่อง เมื่อไม่จำเป็นต้องแนะนำตัว บรรยากาศจึงกลับมานิ่งงันอีกครั้ง เซจินแอบมองแซอู ตอนมองไกลๆ ราวกับจะถูกลมพัดปลิวไปได้ แต่พอมองใกล้ๆ แววดากลับดูมีความแน่วแน่ ทว่าบรรยากาศที่เหมือนภาพลวงตานั้นยังคงอยู่เช่นเดิม อาจเป็นเพราะแบบนี้ เขาจึงอยากถามอีกฝ่ายให้ได้ก่อนที่เจ้าตัวจะหายตัวไปก็เป็นได้

“ไม่ว่าคนตายยังถึงกับต้องลุกขึ้นมาฟัง แล้วทำไมไม่ร้องเพลงล่ะ ถ้าฉันร้องได้ดีขนาดนั้นละก็ ฉันคงร้องด้วยความสนุกเลยละ”

แซอูนิ่งไปไม่ตอบ แต่ก็ไม่มีปฏิกิริยารุนแรงเหมือนก่อนหน้านี้ เซจินเองก็ไม่คิดจะบังคับคาดคั้นเอาสิ่งที่เจ้าตัวไม่อยากจะพูด จึงตัดสินใจหยุดความอยากรู้ อยากเห็นของตนเอง เซจินลูบรูที่กางเกง ในตอนที่ตั้งจมูกของเขา เย็นเยะเยือกและเริ่มสลับที่กัน แซอูก็เปิดปากพูด

“ฉันร้องเพลงไม่ได้”

เจ้าตัวพูดแค่ประโยคนั้นแล้วเงียบไปอีกครั้ง เซจินจึงถามอย่างสุขุมและระมัดระวัง

“ทำไมล่ะ”

“เพราะพี่ห้ามไม่ให้ฉันร้องเพลงต่อหน้าคนอื่นไงล่ะ”

“ทำไมล่ะ”

แซอูยิ้มอย่างคลุมเครือแทนคำตอบ สีหน้านั้นไม่ใช่ทั้งการหัวเราะหรือร้องไห้ ซึ่งทำให้เขาอึดอัดใจ แซอูพึงศรัทธากับกำแพง ก่อนจะเริ่มเล่าเรื่องราวอันน่าตกใจให้ฟัง

“เดิมทีแม่ฉันทำงานอยู่ที่ร้านอาหาร ฉันไปเที่ยวที่บ้านเพื่อน ๆ ของแม่ ตั้งแต่ป.5 มีคุณป้าคนหนึ่งมักจะไปดื่มเหล้ากับคุณลุงที่ทำงานที่ไซต์ก่อสร้าง

ระหว่างที่ตีตัมกันเธอคงเบื่อเลยสั่งให้ฉันร้องเพลง ฉันก็แค่ร้องเพลงของเด็กเท่าที่นึกออกและกลับห้องไป”

“...แล้ว?”

“แต่วันต่อมาคนพวกนั้นก็มาหาที่บ้านเพื่อขอให้ฉันร้องเพลงให้ฟัง วันต่อมา และวันต่อมาก็เช่นกัน...หลายชั่วโมงที่ฟังแต่เพลง บางคนก็ร้องให้ บางคนก็มาจับข้อเท้าฉันแล้วพูดจาแปลกๆ พอแม่พูดเล่นๆ ไปด้วยต้องจ่ายเงินก่อนถึงจะได้ฟังเพลงของฉัน พวกเขาที่ยอมจ่ายโดยไม่บ่น คุณลุงบางคนเอาเงินเดือนทั้งเดือนมาให้ คุณป้าบางคนเอาสร้อยทองมาให้แทนเงินก็มี แม่จึงมีเงินเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ”

โกทก! เซจินผืนยังคำพูดที่จะหลุดออกมาได้อย่างเฉียดฉิว แคฟังเพลงสำหรับเด็กก็ยกเงิน ยกของมีค่าให้ওয়ั้นหรือ แม้จะเป็นเซจินที่ผ่านความยากลำบากทั้งปวงมาแล้วก็ไม่อาจเชื่อตามที่ได้ยิน ทว่าเววตาของแซอูจริงจั้งเสียเหลือเกิน

“ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาแม่ก็ลาออกจากงานร้านอาหาร และสั่งให้ฉันโดดเรียนทุกวัน คนพวกนั้นถึงจะเจ็บป่วยอยู่ตลอดก็ไม่ยอมไปโรงพยาบาลแต่กลับมาหาฉัน พวกคนแปลกๆ เองก็ชอบมาบ่อยๆ...”

“ทำไมล่ะ?”

“ไม่รู้สิ เห็นว่าแค่ฟังฉันร้องเพลงก็ไม่ป่วยแล้วนะ”

เซจินคิดใคร่ครวญก่อนจะถาม

“ถ้าฉันคนที่รักษาเอาแม่ของฮยองอูก...ก็เป็นนายจริงจั้งนั่นแหละ ด้วย... เพลงของนายนั้นนะ”

แซอูพยักหน้าช้าๆ

“คุณป้าคนนั้นอีกไม่นานก็จะตกอยู่ในอันตราย”

“อันตราย? อันตรายอะไร?”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ถ้าฟังฉันร้องเพลงต่อไปเรื่อยๆ เธอจะแปลกไป...เหมือนคนพวกนั้น”

“...”

“พี่ฉันบอกว่าทั้งแม่ทั้งคนพวกนั้นเป็นบ้า เพราะฉันพี่เลยต้องจะย้ายมา

ที่นี้ ชื่อฉันก็ต้องเปลี่ยน เพราะกลัวว่าคนพวกนั้นจะไล่ตามมา...”

“เปลี่ยนชื่อด้วยเหรอ เดิมทีนายชื่ออะไร”

“ฉันไม่เอายากคิดถึงชื่อเดิมด้วยซ้ำ ฉันอยากทิ้งทุกอย่าง...”

แซอูเผยสีหน้าอึดอัดใจ ถ้าอย่างนั้นคนที่ไปบ้านของแซอูทุกคนต่างไปเพื่อฟังเพลง...เซจินคิดอย่างสับสนว่านายว่าควรเชื่อเรื่องนี้ดีหรือไม่ ใจหนึ่งก็รู้สึกสงสารแซอูที่ถูกพวกผู้ใหญ่ควบคุม ถึงขั้นยอมทิ้งชื่อและหลักหนีจากอดีต แต่สุดท้ายเรื่องก็ยังคงเป็นไปแบบเดิมเพราะแม่

“เพราะงั้นนายก็เลยไม่ชอบร้องเพลงเหรอ”

“ฉันกลัวที่จะร้องมากกว่า ตอนนี้ทุกคนก็น่าจะกำลังรอฉันอยู่ ฉันไม่อยากกลับไปที่บ้านแบบนั้น”

แซอูปิดทราวกับต้องการหลุดพ้นจากเสียงอื้ออึง แล้วจู่ๆ แซอูก็ดึงชายเสื้อของเซจิน

“เรื่องนี้ห้ามเอาไปบอกใครเด็ดขาด เข้าใจไหม!”

“แค่ฉันเก็บเป็นความลับคนเดียวจะทำอะไรได้ นายบอกฮยองอูกไปแล้วนี่”

“ไม่ได้บอก หมอนั้นไม่รู้อะไรทั้งนั้น”

ได้แบ่งปันความลับที่แม่แต่ฮยองอูกก็ยังไม่รู้อย่างนั้นหรือ เซจินรู้สึกว่ามันอยู่เหนือฮยองอูกอย่างไม่มีสาเหตุ

“ก็ได้ ฉันจะเก็บเป็นความลับ”

แซอูกำซบอยู่หลายครั้งก่อนจะยิ้มออกมาบางๆ ทั้งยังดูโล่งใจเล็กน้อย อาจเป็นเพราะได้เผยความลับที่ฝังลึกไว้ในใจ เขาเคยคิดว่าตัวเองเป็นคนที่น่าสงสารที่สุดในโลกเสียอีก พอเห็นแซอูแล้ว เขากลับรู้สึกเศร้าใจอย่างบอกไม่ถูก จู่ๆ เซจินก็ดึงแซอูให้ลุกขึ้น

“ตามมา”

“ทำไม จะไปไหน”

“บ้านฉัน”

แม้ทั้งบ้านจะมีแค่พี่ชายกับเชอรา แต่เขามั่นใจว่ามันคงดีกว่าบ้านของแซอู

เมื่อมาถึงบ้านก็พบว่าพี่ชายกำลังอำปากนอนหลับเป็นตายอยู่ เซจิน ต้มรามยอน แล้วรีบจัดการกลบกลืนเหม็นที่ส่งกลิ่นคลุ้งอยู่ในบ้าน เขากับเชอจูจัดการรามยอนจนไม่เหลือแม่แต่น้ำซุบปลักหยด ทั้งคู่นั่งอยู่ในครัวและตบหน้าห้องเบาๆ เชอจูเผยปากอย่างลึกลับก่อนจะปิดปากกลบ แล้วก็เปิดปากขึ้นอีกครั้งวนอยู่อย่างนั้น เซจินมุ่นหัวคิ้ว

“อะไร มีอะไรจะพูดหรือไง”

เชอจูเปิดปากพูดในที่สุด

“เซจิน นายเริ่มร้องเพลงตั้งแต่เมื่อไหร่”

“เรื่องนั้นใครจะไปจำได้ ถึงเวลาให้ร้องก็ร้องนะสิ”

“ก่อนหน้านี้นั่นตอนได้ฟังนายร้องเพลงที่โบสถ์ เอาจริง ๆ ฉันตกใจนะ เพราะในบรรดาคนที่ฉันเจอมา นายร้องได้ดีที่สุดเลย...”

“เอ่อ ก็นะ...”

เซจินซ่อนความประหม่าปนเขินอายพลางตะแคงล้างจานที่ตั้งอยู่ที่ปลายเท้า เชอจูกัดเล็บราวกับมีเรื่องวุ่นวายใจ

“ก่อนหน้านี้นายร้องเพลงให้คุณครูของคณะนักร้องประสานเสียงฟังที่โบสถ์ใช่ไหมล่ะ คือ...นายว่าคุณครูคนนั้นเริ่มมาบอยซ์ขึ้นหรือเปล่า หรือเธอดูเจ็บป่วยอะไรตรงไหนไหม...”

“เห็นว่าอาการปวดหัวที่เคยเป็นหายไป อาการนอนไม่หลับก็ด้วย แต่เธอคงแค่พูดให้ฉันรู้สึกดีเท่านั้นแหละ แค่ว่าเพลงไม่ก็เพลงมันจะเป็นไปได้หรือ”

“นอกจากคุณครูคนนั้นแล้ว มีคนอื่นที่ชอบมาหานายอีกไหม”

“ไม่รู้สิ บางทีคุณพ่อก็ขอให้ฉันร้องเพลงให้ฟังเหมือนกัน คุณป้าที่ดูแลโบสถ์ก็ด้วย...”

จะว่าไปแล้วเขายังไม่เคยร้องเพลงให้พี่ชายฟังเลย เพราะไม่แน่ใจว่าร้องไปแล้วอีกฝ่ายจะฟังรู้เรื่องหรือไม่ พ่อกับแม่ก็ยุ่งอยู่กับการเขวชกกัน ไม่มีเวลาใส่ใจฟังเพลงของลูกตัวเองหรอก ในตอนนั้นเอง คำพูดหนึ่งก็ดังขึ้นท่าลายความคิด

“ในวันคล้ายวันประสูติของพระเยซู นายไม่ขึ้นร้องเดี่ยวไม่ได้หรือ”

คำพูดนั้นฟังดูเหมือนเป็นคำสั่งมากกว่าคำขอร้อง น้ำเสียงของเซจิน

เย็นชาลงโดยอัตโนมัติ

“ทำไม”

“ฉันก็ไม่รู้ แคร้รู้สึกว่ามันควรจะเป็นแบบนี้ตอนที่ได้ฟังนายร้องเพลง
ก่อนหน้านี่”

“อึ้งเลยนะเนี่ย ฉันตั้งใจขนาดไหนเพื่องานวันนั้น แต่นายกลับมา
เจอก็เจอการั้งนหรือ”

“แค่อะไรทำก็พอ นายจะร้องเพลงต่อหน้าคนอื่นไม่ได้”

แซอูยีนกราน เดิมทีเซจินคิดว่าอีกฝ่ายเป็นเด็กที่มีความเป็นผู้ใหญ่
กว่าเพื่อนวัยเดียวกัน แต่เมื่อเห็นแบบนี้แล้ว เขาพลันรู้สึกเหลือเชื่อและ
นึกสงสัยถึงเหตุผลของเจ้าตัว

“โอเค งั้นนายบอกเหตุผลมาก่อน แล้วฉันจะตัดสินใจเองว่าจะรับฟัง
ไหม”

แน่นอนว่าต่อให้รู้เหตุผล เขาก็จะร้องอยู่ดี

“อย่าร้อง แค่อะไรร้องก็พอน่า!”

“ก็แล้วทำไมถึงร้องไม่ได้ล่ะ!”

“ฉันก็ไม่รู้! ก็แค่อะไรร้องไง!”

“นายจะเอาอย่างนี้จริงๆ ไซ้ไหม?! จะตึงตันก็ให้มันมีขอบเขตบ้าง!”

เซจินคว้าคอเสื้อของแซอู ถ้าตนถอนตัวจากการร้องเดี่ยว อีกฝ่ายต้อง
ได้ตำแหน่งนั้นไปแน่ๆ นอกจากเรื่องนั้นก็ไม่มีเหตุผลอื่นมาอธิบายความ
ตื้อตึงของแซอูได้แล้ว ถึงฮยองอูจะถูกแย่งไปแล้ว แต่มีแค่การร้องเพลง
เท่านั้นที่เขาจะไม่ยอมเด็ดขาด ต่างฝ่ายต่างจ้องมองกันพลางส่งเสียงหอบ
หายใจก่อนที่เซจินจะเป็นฝ่ายปล่อยมือก่อน แซอูเองก็เบือนหน้าหนี เซจิน
เอนหลังพิงผนังที่เต็มไปด้วยราฟลางจ้องมองคู่กับข้าวที่ไม่ได้มีความผิดอะไร

การร้องเพลงคือสิ่งที่ทำให้เซจินได้รับการยอมรับอย่างบริสุทธิ์ใจ
โดยไม่มีคำขยายที่มักจะห้อยท้ายชื่อเขาเสมอ การร้องเพลงคือจุดเริ่มต้น
และถึงออกซิเจน แต่แซอูกลับมามอบให้เขาล้มเลิกความตั้งใจอย่างนั้นหรือ...
จู่ๆ เซจินก็รู้สึกเหมือนถูกพรากลมหายใจ เขานึกกำหนดตัวเองที่ถูกแรงกระตุ้น
ไร้สาระผลักดันจนพาเจ้าหมอนี่มาที่บ้าน เขาลุกจากที่นั่น ตั้งใจว่าจะไปซ่อมกับ

คณะนักร้องประสานเสียง ในระหว่างนั้นเขาก็ปราดมองแซอู

มันคือความต้องการเอาชนะที่แสรังทำเป็นความอยากรู้้อยากเห็น

“ฉันหันขอฟังนายร้องเพลงสักครั้งสิ”

หว่างคิ้วของแซอูยับย่นเหมือนกระดาษพอยล์ไม่เรียบ

“ฉันบอกแล้วไงว่าพี่ชายฉันไม่ให้ร้อง”

เมื่อเห็นอีกฝ่ายเอาแต่หลบเลี่ยง ความปรารถนาอันแรงกล้าจึงโหมกระพือขึ้น เซจินเปลี่ยนท่านั่งหันหน้าไปหาแซอู

“แค่ไม่บอกพี่นายก็พอแล้วนี่ ยังไงต่อให้ไม่ใช่ฉัน นายก็ต้องร้องให้พวกผู้ใหญ่ฟังอยู่ดี ไม่ได้มีอะไรแปลกใหม่ซะหน่อย”

“...”

“ได้! นายห้ามไม่ให้ฉันขึ้นร้องเดี่ยวใช่ไหม หลังจากได้ดูนายร้องเพลงแล้ว ฉันเองก็จะตัดสินใจเหมือนกัน”

ตอนนี้ความอยากรู้้อยากเห็นแปรเปลี่ยนเป็นการสู้ยิบตาแล้ว เพลงแบบไหนกันแน่ที่ทำให้แม่เสียสติและทำให้พวกผู้ใหญ่ยอมเอาเงินมาประเคนให้ เพื่อที่จะล้วงความลับนั้นให้ได้ เขาจึงเฝ้าเสียงค่อยด้วยน้ำเสียงเศร้า

“นะ? แค่ครั้งเดียว ฉันจะไม่บอกใครว่าได้ฟังนายร้องเพลง เรื่องร้องเดี่ยวก็จะลองคิดดูอีกที...”

“...จริงเหรอ”

ดวงตาของแซอูสั่นไหว เซจินมองตาไม่กะพริบด้วยกลัวว่าความสั่นไหวนั้นจะหายไป เวลาเพียงชั่วขณะที่ยาวนานเหมือนหลายชั่วโมงผ่านไป และแล้วแซอูก็กักริมฝีปากพลางว่า

“ฉัน...แค่ครั้งเดียวนะ แต่นายต้องรักษาสัญญาด้วย”

“อืม”

เซจินรู้สึกสงสัยในเจตนาที่แท้จริงของแซอู ว่าทำไมถึงต้องขัดขวางการร้องเดี่ยวของเขาถึงขนาดนั้น ถึงขั้นที่ยอมร้องเพลงที่ตัวเองหวาดกลัว เขาคิดว่าบางทีอาจไม่ได้เป็นเพราะเจ้าตัวต้องการจะครอบครองตำแหน่งของเขา แต่ปัญหาที่แท้จริงคือแม้แต่ตัวแซอูเองก็ดูเหมือนจะไม่รู้เหตุผลที่แน่ชัด อ่า...จะอย่างไรก็ช่าง เซจินปรับท่านั่งและจดจ่อไปที่อีกฝ่าย แซอู

ลิ่งเล็กครู่หนึ่ง ก่อนจะเริ่มร้องเพลง สติของเซจินพลันล่องลอยไปกับ
น้ำเสียงที่หลอมละลายใบหู เสียงขับร้องแผ่ขยายอย่างรวดเร็วยิ่งกว่าแสง

“Ah~ Ah~ Ave~ Maria~~ Ah~~~ Ah~~~”

น้ำเสียงไพเราะดังกังวานและดุดกสั่นกระแทกทั้งทิวทัศน์โดยรอบ เสียง
ที่ไม่มีทั้งกลิ่นและรูปร่างกระทบกับผนังเกิดเป็นอีกเสียงหนึ่ง ก่อนที่เสียง
สะท้อนนั้นจะหายไป เสียงขับร้องก็ดังขึ้นอีกครั้ง คำร้องที่ตามมาโยยบิน
ขึ้นไปทับซ้อนกันราวกับมีคนร้องสองคน ไม่มีอะไรมาหยุดท่วงทำนองนี้ได้
ริมฝีปากและสันจมูกของแซอูสะท้อนกับแสงไฟ คลื่นเสียงใสกระจ่าง
แทรกซึมเข้าไปในผิวหนังและหัวใจ แล้วผูกมัดทั้งร่างไว้ ในน้ำเสียงที่ไร้
ข้อบกพร่องนั้นมีทั้งไวโอลิน ฮาร์ป แคลริเน็ต...มีเครื่องดนตรีทุกชนิดในโลก
ผสมผสานอยู่ หัวสมองของเซจินค่อยๆ พร่าเลือนไปทุกขณะ

“Ave~ Maria~~ Ah~~~”

เมื่อรู้สึกว่าเป็นเสียงที่สูงที่สุดแล้ว เสียงนั้นก็ยิ่งสูงขึ้น เมื่อคิดว่า
แตะถึงขีดจำกัดแล้วก็ยิ่งไต่ระดับสูงขึ้นไปอีกและทำให้ตกอยู่ในสภาวะ
ลุ่มหลง น้ำเสียงไร้ที่ติที่อย่างก้าวอยู่บนลมหายใจนั้นนุ่มนวลชวนให้น้ำตาไหล
เซจินกำหมัดแน่น ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไปเขาคงถูกดึงดูดไปที่ไหนสักแห่ง
ชั่วขณะที่หลบสายตาโดยไม่รู้ตัวเขาแทบจะกรี๊ดร้องออกมา แผลถลอกที่ได้
มาจากการล้มก่อนหน้านี้ย้ายไปอย่างไร้ร่องรอย ภาพตรงหน้าค่อยๆ เลื่อนวาง
ขึ้นทุกที รวมทั้งลมหายใจที่เริ่มหนักหน่วง

น้ำเสียงนุ่มนวลเหมือนเส้นโค้งแผ่กระจายออกไปและช่วยเติมเต็ม
ไปจนถึงบริเวณที่มีมิติอย่างอ่อนโยน สัมผัสรอยร้าวบนผนังที่ปกคลุม
ด้วยรา กิ่งไม้แห้ง และพื้นที่เย็นเยือก แล้ววาดภาพที่ไม่อาจพบเห็นได้
ในฤดูนี้ ภาพสรวงสวรรค์ที่มีสีล้นหลากหลาย ราวกับเป็นน้ำเสียงที่สร้างขึ้น
เพื่อร้องเพลงให้แก่พระเจ้า นั่นเป็นทั้งการหลุดพ้นจากความเป็นจริงและ
ความน่าสะพรึงกลัวที่เขาได้สัมผัสเป็นครั้งแรก

“...พอเถอะ พอได้แล้ว! พอ!!”

เซจินสติหลุดร้องตะโกนออกมา เมื่อเสียงร้องเพลงหยุดลง สรวงสวรรค์
ก็หายไป

“บอกให้หยุดไป...”

น้ำเสียงที่เซจินใช้พูดออกไปไม่น่าฟังเสียจนอยากจะฉีกเยื่อแก้วหูทิ้ง เขาอยากวิ่งหนีไป แต่เสียงสะท้อนของเพลงนั้นยังคงติดตรึงอยู่ในร่างกาย ไม่ยอมคลาย ในตอนนั้นเองเขาถึงรู้ว่าเพลงที่เซจร้องคือเพลง *Ave Maria* หยดน้ำตาที่ร่วงลงบนหัวเขาแผ่ขยายดูคล้ายกับเลือด เซจินกัดริมฝีปากที่ยังมีรสเค็มหลงเหลืออยู่

“นาย...นายรู้จักเพลงนี้ได้ยังไง เด็กในวัยเดียวกับพวกเราแทบไม่มีใครรู้จักเลยนะ...”

สีหน้าที่เคยเคร่งเครียดของเซจดูคลายลง

“ฉันได้ฟังที่นายร้องก่อนหน้านี้ไงล่ะ”

ตึก หัวใจของเซจินร่วงหล่นลงไป ในชุมชนรกร้างแห่งความสิ้นหวัง

“...ตอนนั้นได้ฟังแค่ครั้งเดียว...นายจะบอกว่าจำได้หมดเลยนั้นหรือ”

“อืม”

เซจพยักหน้าขึ้นลง ในช่วงขณะนั้นเองที่ความหวาดกลัวอย่างไม่รู้สาเหตุ พุ่งเข้าจู่โจมอย่างฉับพลัน เซจินเงยหน้าขึ้นช้า ๆ จ้องมองคนที่อยู่ตรงหน้า

“นาย...นายเป็นตัวอะไรกันแน่”

แม้จะถามออกไปด้วยตัวเอง แต่เขาก็ไม่รู้ว่าคำถามนั้นหมายความว่าอย่างไร นัยน์ตาสีดำสนิทของเซจดูดำมืดลง ใบหน้าที่เคยดูเหมือนเด็กอายุสิบสี่จนถึงเมื่อครูเอื้อมแขนจนคล้ายใบหน้าของผู้ใหญ่

ในตอนนั้นเสียงดังกรอบแกรบทำให้เซจินสะดุ้งโหยง พี่ชายที่ไม่รู้ว่าตื่นขึ้นมาตั้งแต่เมื่อไรยืนตัวแข็งที่อยู่ออยู่ในห้องโดยที่ไม่อาจประคองร่างกาย ท่อนบนให้ตั้งตรงได้ ในดวงตาของอีกฝ่ายมีประกายบางอย่าง ความชื้นที่เปียกแฉะคล้ายจะเป็นร่องรอยของความรู้สึกที่ท่วมท้น พี่ชายผู้ไม่เคยสบตากับใครก็ตามที่มานี่ คนที่ไม่มีปฏิกิริยากับสิ่งใดนอกจากห้องชายของตนกลับไม่อาจจะสายตาดูจากเซจได้ เซจนอ้ยด้วยน้ำเสียงล่องลอย

“ระ...ร้องเพลงให้ฟังหน่อยครับ ร้องเพลงให้ฟังอีกหน่อยครับ...”

พี่ชายของเซจพูดถูกแล้ว

เซจไม่ควรร้องเพลงต่อหน้าคนอื่น

“มีใครเขาต้อนรับพี่ด้วยหรือไปถึงได้ไปที่นั่น? ถ้าขึ้นยังไปที่บ้านนั้นอีก ผมจะให้ตำรวจมาจับพี่ไปซะ!”

“ผมอยากฟังเพลงของแซอูครับ... ให้ผมฟังสักครั้งเถอะครับ...”

พี่ชายอ้วนอวบทั้งน้ำตานองหน้า กระทั่งต่อหน้าคำพูดที่เจ้าตัวกลัวที่สุด ความมุ่งมาดปรารถนานั้นยังปิดเป้าความกลัวให้หมดไปได้ ตั้งแต่วันนั้น พี่ชายก็มักจะไปด้อม ๆ มอง ๆ แถวบ้านของแซอู สิ่งแรกที่ทำหลังจากลืมตาตื่น ก็คือการเรียกหาแซอู

“แซอูล่ะครับ แซอูไม่มาหรือครับ พาผมไปที่บ้านของแซอูหน่อยครับ พาแซอูมาที่บ้านหน่อยครับ แซอู แซอู...”

“ไม่มา! บอกว่าไม่มาไง!”

เมื่อไม่ยอมรับฟังคำขอ พี่ชายก็จะถ่ายทั้งหนักและเบาใส่ทางแกง ทำลายอาหารและน้ำ และทำให้บ้านรกรุงรัง เป็นครั้งแรกที่เซจินรู้สึกได้ถึง ความพยายามมาดร้ายจากพี่ชาย ที่ผ่านมาเซจินคือฝ่ายที่มีสิทธิ์เลือกว่าจะทิ้งหรือไม่ทิ้งพี่ชายของตัวเอง ทว่าตอนนี้ตนไม่ใช่ผู้ปกครอง ไม่ใช่คนที่อีกฝ่ายชอบที่สุด ไม่ใช่ตัวตนเพียงหนึ่งเดียวสำหรับพี่ชายอีกต่อไป เป็นเพียงตัวขัดขวางที่มาคอยก่อกวนเท่านั้น และมันเป็นสิ่งที่น่ากลัวเหลือเกิน

เซจินปิดล็อกด้านนอกของประตูด้วยเทปกาว แล้วนำทีวีที่เสียแล้ว กับหินก้อนใหญ่ไปกองปิดทับไว้ แม้จิตใจจะป่วย แต่อีกฝ่ายก็เป็นคนที่มีพลังกำลังมากคนหนึ่ง มีความเสี่ยงสูงที่เจ้าตัวจะหนีออกไปได้ หลังจากตรวจดูประตูเรียบร้อยแล้ว เซจินรีบเดินไปทางซูเปอร์มาร์เก็ตก่อนจะหยุดยืนกลางทาง

เขาเจอฮยองอูกพูดคุยอยู่กับชายแปลกหน้าบริเวณเสาไฟในซอย ผู้ชายคนนั้นมองไปรอบหมู่บ้านก่อนจะเดินไปอีกทาง เขาเดินย่ำเท้าเข้าไปหาฮยองอูก อีกฝ่ายหันมาเผชิญหน้ากันด้วยสีหน้าแปลกประหลาด ดูจากการที่หัวใจยังคงเต้นแรงแบบนี้ ดูท่าตนจะยังไม่ได้เกลียดฮยองอูกเสียทีเดียว

“ผู้ชายคนเมื่อกี้เป็นใครหรือ?”

“ก็แค่มาถามอะไรไปเรื่อยนะ...”

เซจินร้องอ้อและพยักหน้าซ้ำ ๆ เขาไม่ได้สงสัยเลยสักนิดว่าผู้ชายคนนั้น

เป็นใคร มันเป็นเพียงข้ออ้างเพื่อที่จะได้คุยกันอีกนิดเท่านั้น ฮยองอูกจ้องมองจุดที่ผู้ชายคนนั้นหายไปด้วยสีหน้าอึดอัด ก่อนจะบอกลาอย่างไม่ใส่ใจแล้ววิ่งจากไป ทางที่ฮยองอูกวิ่งไปมีบ้านของแฮจูดั้งอยู่

“ไว้ไปบ้านร้างกันอีกไหม...”

เสียงของเซจินดังกระทบพื้นเพียงลำพัง เขาหวังให้ฮยองอูกถูกทิ้งแล้วมันก็เป็นไปตามนั้นจริงๆ แต่ฮยองอูกก็ไม่ได้กลับมา

แม้แฮจูดจะยึดครองสิ่งรอบตัวของเซจินไปที่ละอย่าง เขาก็พยายามจะเข้าใจอย่างใจกว้าง เพราะไม่ว่าใครก็ต้องคิดว่าแฮจูดสมควรได้รับความเห็นใจ โทหนะแม่ที่บ้าเงิน โทหนะพี่ชายที่เป็นตัวปัญหา อีกทั้งตัวเขาก็ไม่ใช่คนจิตใจคับแคบถึงขั้นจะไปห้ามฮยองอูกที่คอยเอาใจใส่เด็กที่นำส่งสาร เขาพยายามค้นรททุกวิถีทางเพื่อเปลี่ยนความหึงหวงนี้เป็นความเห็นอกเห็นใจ ไม่อย่างนั้นเขารู้สึกเหมือนตัวเองจะเป็นบ้า แม้จะต้องเฝ้ามองแผ่นหลังของฮยองอูกวิ่งไปหาแฮจูด แม้จะต้องได้ยินเสียงพี่ชายร้องเรียกหาแต่แฮจูด เซจินก็ยังกล่อมใจให้สงบว่าต้องเห็นใจเด็กคนนั้น

ถ้าไม่เกิดเรื่องนั้นขึ้นเสียก่อน

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว และแล้ววันคล้ายวันประสูติของพระเยซูก็มาถึง มีเพียงวันนี้เท่านั้นที่ผู้คนซึ่งเคยสาปแช่งโลกใบนี้เพราะต้องดิ้นรนกับความยากจนจะมอบคำอวยพรให้แก่กัน โบสถ์ถูกตกแต่งด้วยต้นคริสต์มาสและตุ๊กตาหิมะ ทั้งนอกและในโบสถ์มีคนพลุกพล่านจนไม่มีที่ที่จะเดิน แฮจูดกับฮยองอูกไม่ได้มาร่วมงานอย่างที่คิด เขาจับพี่ชายอาบน้ำแต่งตัวแต่เช้าแล้วพามาที่โบสถ์

“ผมอยากกลับบ้านครับ...”

เซจินทั้งปละบทั้งกล่อมพี่ชายที่คิดแต่จะลุกจากที่นั่ง ผู้คนต่างเหลือบมองมา หากปิดบังเรื่องที่เขาพูดติดอ่างหรือสติปัญญาไม่สมบูรณ์ จางเซจุนก็นับว่าเป็นพี่ชายที่ทำให้หยึดดอกไอ้อวดได้ทุกที่ พี่เมชอบสถานที่ที่มีคนเยอะ แต่วันนี้เป็นวันที่เซจินจะร้องเพลงให้อีกฝ่ายฟังเป็นครั้งแรก

“ร้องเพลงเสร็จแล้วผมจะลงมาทันที พี่อย่าไปโทหนะ”

เซจินขอร้องพี่ชายแล้วมัดด้วยที่มีเทียนอยู่ด้านในใส่มืออีกฝ่าย เขาวิ่งตรงไปที่หลังเวที เปลี่ยนไปสวมชุดเทวดาทูตติดปีก และสวมเครื่องประดับรูปวงกลมลงบนศีรษะ สมาชิกคณะนักร้องประสานเสียงยืนขนานข้างเซจิน สีน้าของพวกเขาทุกคนเต็มไปด้วยความกังวล เซจินเองก็ตื่นเต้นจนหัวใจแทบจะหลุดออกมา ม่านสีแดงแยกออกสองข้าง จากนั้นไฟบนเวทีที่มีดสนิทก็สว่างขึ้น แสงเทียนในมือผู้ชมให้บรรยากาศเหมือนทิวทัศน์ยามค่ำคืนในเมืองใหญ่ เด็กที่ถูกร่ายล้อมด้วยแสงไฟเป็นจุดๆ ดูคล้ายกับเทวดาที่มาเที่ยวเล่นชั่วคราว เมื่อเสียงบรรเลงเปียโนดังขึ้น คณะนักร้องประสานเสียงก็เริ่มขับร้องด้วยน้ำเสียงอ่อนเยาว์

“ประสาทพรในวันคริสต์มาส มอบความรักในวันคริสต์มาส...~

“ฉันจะจดจำวันนั้นที่ได้พบกับเธอไว้~”

บางทีวันนี้เขาอาจจะได้สร้างความทรงจำที่แท้จริงแทนฝันร้ายในวันคล้ายวันประสูติของพระเยซูที่แม่ทิ้งไว้ให้ก็เป็นได้ นั่นคือของขวัญที่เซจินอยากมอบให้กับพี่ชาย เซจินค่อยๆ เปลี่ยนเสียงกลบเสียงประสานของเด็กคนอื่นๆ เพลงแต่พี่ชาย...

“แสงเทียนบนกรอบหน้าต่างจะเก็บซ่อนคำคืนอันมืดมิด แล้วทั้งโลกก็คงจะถูกปกคลุมด้วยหิมะสีขาว~

“ไม่ว่าเราจะอยู่ด้วยกันหรือแยกจากล้วนไม่สำคัญสำหรับฉัน~

“ในใจของฉันทยังคงอยู่เคียงข้างเธอเสมอ และตลอดไป...~”

เสียงร้องของเซจินดังก้องหอประชุม แม้จะยังรู้สึกสะเทือนใจกับการร้องเพลงของเธอไม่หาย แต่มีเพียงตอนที่ร้องเพลงเท่านั้นที่ความคิดไร้สาระหายไป ไม่ใช่เขาพยายามทำให้มันหายไป แต่มันหายไปโดยอัตโนมัติ เซจินร้องเพลงเพื่อตัวเองเท่านั้น และตีความไปกับน้ำเสียงของตนเสมอ

ถึงอย่างนั้น หากสัมผัสอะไรสักอย่างได้ด้วยเสียงที่ไร้สีไร้กลิ่นนี้ หากผู้คนรู้สึกถึงสัมผัสนั้นได้ เขาก็ปรารถนาที่จะปลอบประโลมผู้คนที่สัมผัสหินตันไม้ที่ตั้งตระหง่านทั้งวัน รวมถึงแก้อึดตัวนั้น ปรารถนาจะชำระล้างทุกสิ่งที่เปิดเปื้อนและเติมเต็มเข้าไปใหม่ตั้งแต่ต้น...แค่บางครั้งเท่านั้นที่เขาเินอกอยากจะทำแบบนี้

ทันใดนั้นเพลงของเซจินก็ถูกบดขยี้ในโพรงปาก เมื่อเสียงร้องหยุดลงอย่างกะทันหัน สีหน้าของนักศึกษาหญิงผู้บรรเลงเปียโนก็พลันเคร่งเครียด เด็กๆ ต่างส่งเสียงดังวุ่นวาย ภายในหอประชุมที่มีดิสก์วอล์มเพียงหลอดไฟสีแดงและเหลืองเท่านั้นที่ยังคงกะพริบ เซจินเหม่อมองไปยังจุดหนึ่ง แก้วน้ำของพี่ชายที่เหลือเพียงแสงเทียนอันโดดเดี่ยว...

ตูป!

เซจินวิ่งไปข้างหน้าโดยไม่แม้แต่จะถอดชุดเทวทูตออก เขาเปิดประตูออกกว้างทันทีที่มาถึงบ้าน ภายในห้องมีเพียงความมืดและบรรยากาศวังเวง เย็นเยียบ แสก... แสก...! ลมหายใจถึงกระชั้น เซจินหมุนตัวกลับอย่างไม่ลังเล สถานที่ที่พี่ชายถึงกับทอดทิ้งน้องชายเพื่อที่จะไปในตอนนี เวลานี้ในวันแบบนี้มีเพียงที่เดียวเท่านั้น

“โอ้เวร! โอ้สารเลว! ชี้เยี่ยวให้เป็นที่เองยังทำไม่ได้ด้วยซ้ำ...!”

เขาวิ่งไปในซอยที่มีสายฝนเย็นเทลงมา น้ำฝนที่เก็บกักความหนาวเหน็บไว้ภายในขนาดผิรวาวกับมืด ภายในหมู่บ้านมีใครบางคนร้องเพลงคริสต์มาสอยู่ที่ไหนสักแห่ง และคงมีใครบางคนกำลังง่วนอยู่กับการแกะของขวัญ

“พี่ชอบใครมากที่สุด”

“ชอบเซจินที่สุดครับ ชอบมากที่สุดเลย”

“โกหก! โกหก! อย่ามาต่อเหล่าน้า!!”

นั่นไม่ใช่ความรู้สึกของพี่ พี่ก็แค่พูดความจริงปลอมๆ เหมือนที่เซจินทำเท่านั้น ฮยองอูกก็เช่นเดียวกัน เซจินผู้ซึ่งเป็นเพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้กับแซอูที่สุดคือสะพานที่เหมาะสมจะเหยียบข้ามไป เมื่อตั้งสติแล้วมองไปรอบๆ ก็พบว่าแซอูกำลังกลืนกินของของเซจินทีละเล็กละน้อย เซจินต้องชักผ้าทมจนมือพอง ต้องทำกับข้าวประเคนให้จนแหวแทบหัก และต้องบังคับซูเซ็ญเท่านั้น พี่ถึงจะให้ทานเป็นคำพูดที่เขาอยากฟัง

เขาจะสะเทือนใจน้อยกว่านี้ไหม หากเตรียมใจแล้วว่าจะถูกพรากพี่ชายไป บาดแผลที่ปริแตกในสภาพไร้ภูมิต้านทานไม่อาจฟื้นฟูได้โดยง่าย กลับยิ่งสั่งสมความเคียดแค้นที่เกิดขึ้นใหม่ไว้ที่บาดแผลนั้นมากขึ้นเป็นเท่าทวีการร้องเดี่ยวฟังไม่เป็นท่า ทั้งยังมีฝันร้ายในวันคล้ายวันประสูติของพระเยซู

เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเรื่องเสียแล้ว เขาจะไม่เฝ้ารอวันนี้อีก ไม่อีกต่อไป! เมื่อน้ำตาแสนอึดอันไหลเข้ามาในโพรงปาก ในตอนนั้นเขาจึงได้สัมผัสกับความโศกเศร้านี้อย่างแท้จริง

“ฮึก...ฮึก...”

ลมหายใจเป็นไอที่ลอมรวมกับสายฝนนั้นช่างน่าเศร้า สายลมเย็นเยือกบาดผิวที่ทะเลงเข้ามาในอกพัดผ่านไป เขาเดินผ่านตรอกและเลียวเข้าไปในทางแยกก่อนจะวิ่งขึ้นเนิน จ้องมองไปยังบ้านของเชอูด้วยแวตาดุดัน และในตอนนั้นเอง...

“หยุดเถอะครับ! หยุด!! ไม่เอา!!”

เสียงคร่ำครวญที่ตั้งแหวกความมืดมาทำให้เซจินยืนแข็งที่อออยู่อย่างนั้น ลางร้ายคืบคลานเข้ามาติด ๆ เขาฟุ้งตัวอย่างแรงแล้วเลียวที่หัวมมถนนเปิดประตูรั้วบ้านเชอูแล้วก้าวเข้าไปในลานบ้าน เสียงฝนกระหน่ำใส่บ้านที่ไร้แสงอย่างแรง เซจินค่อย ๆ เดินเข้าไปใกล้แล้วเปิดประตูบ้าน แอ็ด... บ้านตกอยู่ในความมืด มีเพียงเสียงอันน่าขนลุกเท่านั้น เขาไม่มีความกล้าที่จะก้าวเข้าไปภายในบ้าน

ช่วงขณะนั้นเซจินได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวดังมาจากด้านหลัง เมื่อรีบหันกลับไปมองก็พบกับผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่หน้าประตูรั้ว อีกฝ่ายกางร่มสีเดียวกับท้องฟ้าสีดำนินทพาดไว้บนป่าและจ้องมองมาที่เขา ควันจากบุหรีที่คืบไ่วระหว่งเรียวนิ้วพลั่วไหวดั่งชายเสื้อ เซจินลูบแขนที่ขนลุกชันกลางขำเลื่องมองข้ามประตูรั้ว ไม่มีใครผ่านมาเลยสักคน ชายคนนั้นพ้นควันบุหรีออกมาทีหนึ่งก่อนจะเปิดปากราวกับจู่โจม

“นายอยู่บ้านนี้หรือ?”

เขาไม่อาจเสวนากับคนที่ไม่รู้ที่มาได้ จึงตอบอย่างกำกวม

“เปล่าครับ ผมแค่...มาตามหาคนนิดหน่อย”

“เข้าออกบ้านคนอื่นในเวลานี้นั้นหรือ ที่บ้านคงไม่ค่อยได้สอนมารยาทสินะ อ้อ ไม่เป็นไร ลุงโกหกมาเยอะแล้ว รู้ดีเลยละว่าอันไหนโกหก อันไหนเรื่องจริง”

ชายคนนั้นเดินฝ่าฝนมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า เขาเป็นชายร่างใหญ่

จนทำให้ปวดคอเมื่อเงยหน้ามอง รอยแผลเป็นน้อยใหญ่บนแก้มตบนั้น
ราวกับแสดงให้เห็นถึงประสบการณ์ของเจ้าตัว จากนั้นเซจินก็กลั้นหายใจ
ดังเอือก เพราะบนลำคอของอีกฝ่ายมีแมงป่องตัวใหญ่อยู่

“ชื่อนายล่ะ”

ชายคนนั้นเอ่ยถามอีกครั้ง แม่ยากจะคาดเดาว่าอีกฝ่ายเป็นใครกันแน่
และทำไมถึงมาถามเรื่องพวกนี้ แต่ความน่าเกรงขามที่เจ้าตัวแผ่ออกมาทำให้
ร่างกายเย็นยะเยือกยิ่งกว่าความหนาวสุดขีด เซจินลึกลับก่อนจะตอบ

“จะ...จางเซจิน”

“อายุ?”

“สะ...สิบสี่ครับ...”

ได้ยินดังนั้น ชายหนุ่มก็กระตุกยิ้มจนเห็นฟัน

“ฉันเที่ยวตามหานายจนขาแทบขวิดเลย”

เรื่องทั้งหมดนี้เริ่มต้นขึ้นจากสมุดบันทึกของพ่อ

สิ่งที่เขียนไว้ในสมุดบันทึกเก่า ๆ นั้นได้พลิกชะตาชีวิตของก๊าสจาก
หน้ามือเป็นหลังมือ

Intro 02

ผู้ไฉไล

ในห้องทำงาน ชั่วครวรมีเพียงโต๊ะทำงานที่ตั้งอยู่โดด ๆ และโซฟาหนังเทียม ก็หาสูบบุหรี่อยู่กลางห้องพลางมองออกไปนอกหน้าต่าง ด้านหนึ่งเป็นกระจก ภาพทิวทัศน์ยามค่ำคืนที่ทอดยาวจึงทำให้นึกถึงภาพถ่ายด้านหลังเป็นอิมซูซึ่งกำลังนวดไหล่ให้เจ้านายที่ไต่รุ่งมาหลายคืน รอยลักรูปแมงป่องที่อยู่ตรงลำคอบิดไปบิดมาตามการขยับมือของผู้เป็นลูกน้อง อิมซูเอ่ยถามทำลายความเงียบที่ดำเนินมาชั่วระยะเวลาหนึ่ง

“ลูกพี่ครับ ขอโทษนะครับที่ผมถามบ่อยๆ แต่ลูกพี่เชื่อคำพูดของคุณพ่อจริงๆ เหรอครับ”

“ฉันไม่ได้เชื่อพ่อ แต่ฉันเชื่องานวิจัยของพ่อ ถ้าเขาไม่หมกมุ่นอยู่กับพวกนั้น คงได้เป็นที่ยอมรับในแวดวงวิชาการไปแล้ว”

พ่อของกิฮาคะเคยวิจัยเกี่ยวกับสัทศาสตร์¹ เขาหลงใหลในเสียงของมนุษย์จึงวิจัยเกี่ยวกับศักยภาพแฝงที่คณะนักวิจัยประสานเสียงมีและเก็บรวบรวมข้อมูลไว้ พ่อผู้หลงใหลในเสียงหลากหลายประเภทยืนยันกรานว่าน้ำเสียง

---

¹Phonetics วิชาว่าด้วยการศึกษาอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง ธรรมชาติของการออกเสียง และการเปล่งเสียงพูด เป็นการศึกษาเสียงพูดของมนุษย์ด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ ครอบคลุมถึงกระบวนการการผลิตเสียง อวัยวะต่างๆ ในการเปล่งเสียง รวมถึงประเภทและลักษณะทางธรรมชาติของเสียงต่างๆ

ที่เชี่ยวชาญจิตวิญญาณได้มีอยู่จริง มันเป็นเรื่องพิเศษที่ไม่เพียงแต่รักษาจิตใจได้เท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงบำบัดแผลทางร่างกายด้วย เขาบอกว่าเสียงของคนเหล่านั้นแตกต่างกันตั้งแต่เกิด พวกเขาคือตัวตนที่สื่อสารกับพระเจ้าผ่านเสียงร้องให้ที่มนุษย์เปล่งออกมาครั้งแรกและสร้างปาฏิหาริย์ พ่อเรียกคนเหล่านั้นว่า ‘ฮีลเลอร์’ (Healer)

“ความเชื่อมั่นไร้สาระต้องถูกมองข้ามในแวดวงวิชาการอยู่แล้ว พ่อเริ่มด้วยการต่อสู้ตัวคนเดียวอย่างขยันแข็ง วันหนึ่งพ่อพาไอ้เด็กมัธยมต้นคนหนึ่งมาเดิมทีพ่อก็เป็นพวกอยู่ไม่ติดที่อยู่แล้ว ฉันเลยนึกว่าหมอนั้นเป็นลูกที่เขาไปไข่ทิ้งไว้ข้างนอก ที่ไหนได้เห็นว่าเขาเก็บพวกที่ร้องเพลงเปิดหมวกมาเป็นตัวอย่างวิจัยนะ ทั้งแม่ทั้งฉันต่างบอกว่าสิ่งที่พ่อทำมันบ้ามาก แต่ฉันมาก่อนที่ฉันจะได้ไปที่สถาบันวิจัยของพ่อล่ะนะ”

อิมซูตั้งใจฟังเงียบ ๆ และเอ่ยขึ้น

“ลูกพี่ได้ฟังเพลงของเด็กในตอนนั้นสินะครับ”

“เฮ้อ...”

กึชากอนหายใจพลางทวนนึกถึงความสะเทือนใจในตอนนั้น วันนั้นเป็นวันที่เขาไปสถาบันวิจัยของพ่อเป็นครั้งสุดท้าย เขาไปที่นั่นเพื่อส่งใบหย่าตามคำสั่งของแม่ ทั้งชีวิตพ่อเอาแต่ไล่ตามเสียงของคนอื่นจนไม่อาจได้ยินเสียงร้องตะโกนของภรรยาและลูก

ความเชื่อมั่นของพ่อนับว่าเป็นคำพูดเพื่อเจ้อที่เกิดมาจากพลังจินตนาการอันมากล้น หากเขาไม่ได้ฟังเพลงเพลงนั้น

เมื่อเข้าไปในสถาบันวิจัย เขาเห็นเด็กผู้ชายคนหนึ่งมีอุปกรรมติดอยู่ทั่วร่าง และวินาทีที่เขาได้ฟังเด็กชายคนนั้นร้องเพลง สติของเขาก็พร่าเลือน เสียงอันไพเราะของเด็กชายไม่มีเสียงสังเคราะห์หรือแม้แต่เสียงประกอบใดๆ มันเป็นเรื่องแห่งการก่อกำเนิดโลกที่ดูกลมกลืนวิญญานโดยใช้เพียงเสียงสะท้อนของกล่องเสียง และมันสมบูรณ์แบบในตัวเอง ตอนที่ได้สติ กึชาก็กำลังร้องไห้อยู่

“ก่อนจะไปที่สถาบันวิจัยไม่กี่วัน ฉันเกิดอุบัติเหตุระหว่างที่ขี่มอเตอร์ไซด์ ถึงจะไม่ใช่อุบัติเหตุใหญ่แต่แขนก็หัก หน้าก็พัง แต่หลังจากได้ฟังเพลงของ

เด็กคนนั้นจนจบ ฉันก็หายเป็นปกติทิ้ง ต่อให้บอกว่ามันอาจเป็นเรื่องที่ฉันคิดไปเอง...ถ้าสมมติว่าคนอื่น ๆ โดนมอมเมาเหมือนที่ฉันกับพ่อโดน ไม่คิดว่านี่จะเป็นธุรกิจที่ยิ่งใหญ่หรอก”

อิมซูยังคงแสดงออกว่าไม่ไว้ใจใจ ต่างจากกีฬาที่ดูตื่นเต้น

“ข้อมูลการวิจัยของคุณพ่อเชื่อถือได้หรอกครับ อาจจะเป็นเพลงบำบัดธรรมดาทั่วไปหรือเป็นผลของยาหลอนประสาทก็ได้ครับ”

“ระดับมันต่างกัน โรคหายากสองคนและคนที่มีการซึมเศร้าไปจนถึงอัลไซเมอร์ห้าคนรักษาจนหายขาด ผู้ป่วยมะเร็งทั้งสามคนเปลี่ยนจากระยะที่สี่มาเป็นระยะที่สอง หลังจากนั้นไม่กี่เดือน เซลล์มะเร็งก็หายไปอย่างหมดจด ฉันพิสูจน์ด้วยตาของตัวเองแล้วว่าคนที่เข้าร่วมการทดลองในตอนนั้นยังคงมีชีวิตอยู่ เริ่มเชื่อหรือยัง ไม่ต้องใช้ยาหรือผ่าตัดรักษาให้หายได้อย่างสมบูรณ์แบบ ไม่มีอะไรเหมาะกับธุรกิจบำบัดรักษาของเราไปมากกว่านี้อีกแล้ว”

“ผมไม่คิดเลยนะครับว่าลูกพี่จะทำการะทั้งธุรกิจเกี่ยวกับการบำบัดรักษาแบบนี้”

“อย่ามาประชดหน้า ฉันเองก็ไม่ได้อารมณ์ดีแบบนี้มานานแล้วเหมือนกัน”
กีฬาคาบูกุหรือฟลางยิม

“ถ้าพ่อยังอยู่คงได้ข้อมูลมากกว่านี้อีกหน่อย วิทยานิพนธ์ก็ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ แถมยังมีแต่เรื่องที่คนนอกวงการอย่างฉันไม่รู้ และไม่มีใครที่จะขอคำปรึกษาได้ด้วย...”

“ลูกพี่บอกว่าคุณพ่อเสียชีวิตโดยไม่รู้สาเหตุใช่ใหมครับ”

อิมซูเฝ้ารอคำพูดต่อไป แต่ก็ฮากลับไม่อธิบายอะไรเพิ่มเติม พ่อตายระหว่างที่ทำการวิจัย ส่วนเด็กชายที่คลุ้มคลั่งระหว่างทำการทดลองถูกลากไปที่โรงพยาบาล หลังจากนั้นก็ฆ่าตัวตาย

ภายหลังเขาอาศัยเพียงข้อมูลการวิจัยของพ่อ แล้วส่งคนออกค้นหาทั่วประเทศด้วยใจที่อยากจะลองดูสักตั้ง เมื่อมีรายงานเข้ามา เขาก็รีบพุ่งตัวออกไป แต่พวกนั้นล้วนเป็นแค่เปลือกที่ร้องเพลงพอใช้เท่านั้น ต่อให้นอนอยู่ แต่หากมีข้อมูลแม้เพียงเล็กน้อย เขาจะพุ่งตัวออกไปทันที แต่แล้ว

ก็ต้องผิดหวังซ้ำแล้วซ้ำเล่า เขาทำอย่างนั้นมาสี่ปีแล้ว ตอนนี้เขาผ่านจุดที่จะมาถกเถียงกันว่าเชื่อหรือไม่เชื่อเรื่องฮีลเลอร์แล้ว

หากสงสัยว่าฮีลเลอร์มีตัวตนอยู่จริงหรือไม่ ตลอดสี่ปีนั้นคงสลายหายไปใ้อากาศ ใจหนึ่งเขาก็นึกขบขันตัวเอง ทั้งที่เคยเหยียหยันพ่อไว้ถึงขนาดนั้น แต่กลับก้าวไปบนความล้มเหลวเดียวกันกับคนรุ่นก่อน ทว่าถึงอย่างนั้นก็ฮากก็อยากฟังเพลงของ ‘พวกเขา’ อีกสักครั้งโดยละทิ้งความคาดหวังทางธุรกิจไว้เบื้องหลัง บางทีก็ฮากเองก็คงจะหลงใหลในเสียงร้องของคนพวกนั้นเช่นเดียวกับผู้เป็นพ่อก็เป็นได้

ทว่าสุดท้ายแล้วนักลงทุนนิรนามก็ได้ประกาศถอนตัวจากการกระทำอันไร้ความหวังนี้ ชั่วขณะที่ถูกผลักดันให้ไปยืนอยู่ริมหน้าต่างก็มีอีกหนึ่งข้อมูลเข้ามา ว่ากันว่าที่บูซอน² มีเด็กที่รักษาโรคได้ด้วยการร้องเพลง ตอนที่เขาไปถึงที่นั่น ครอบครัวนั้นได้จากไปแล้ว หลังจากนั้นก็ฮากได้รับข้อมูลว่าพบเห็นพวกนั้นแถวๆ กรุงโซล เขาจึงมาถึงที่นี่

“ถ้ายังไม่มီးอะไรคืนหน้าภายในเดือนนี้ การลงทุนก็คงจบสิ้นแล้ว”

เมื่อก็ฮากยิบนูหรือมวนใหม่ออกมาคาบ อิมซุกก็จุดไฟให้ทันที เทียบกับลักษณะภายนอกที่ดูเหมือนโจรป่าแล้ว การกระทำของอิมซุกรวดเบรียวว่องไวเหมือนกระรอก อิมซุกเก็บไฟแช็กลงในกระเป๋าแล้วเบนสายตาไปยังจุดหนึ่งในห้องทำงาน

“นั่นเด็กคนนั้นก็คือ... ‘ฮีลเลอร์’ ที่ว่านั่นสินะครับ”

สายตาของอิมซุกและก็ฮากไปหยุดอยู่ที่จุดเดียวกัน ที่มุมห้องมีเด็กคนหนึ่งนั่งกอดเข่าร้องไห้เจี๊ยบ ๆ นั่นคือเด็กที่พวกเขาพาตัวมาเมื่อสักครู่นี้ ก็ฮากเดินเข้าไปใกล้เด็กคนนั้นแล้วนั่งลงให้อยู่ในระดับสายตา มีเพียงครั้งนี้เท่านั้นที่ให้ความรู้สึกต่างออกไป ข้อมูลในครั้งนี้นั้นแม่นยำว่าข้อมูลลวงที่ผ่านๆ มา และคำบอกเล่าที่แพร่กระจายในละแวกนี้ก็ไม่ใช่ธรรมดา ก็ฮากมองเด็กที่ดูซีดเผือดด้วยความกลัวอย่างพินิจพิจารณา

“นายคงจะตกใจ แต่เพื่อตามหานาย ฉันถึงกับไปมาแล้วทุกที ไม่มี

² เมืองหนึ่งในจังหวัดยองกี ประเทศเกาหลีใต้

ที่ไหนไม่เคยไป เข้าใจกันหน่อยนะ”

รอยสักรูปแมงป่องที่พันอยู่รอบลำคอของชายฉกรรจ์ทำให้เซจินต้องหรีตตามอง ในโกดังมืดๆ นี้มีแสงสว่างจากหลอดไฟที่แขวนอยู่บนเพดานเพียงจุดเดียว เด็กชายจ้องไปยังขาเรียวยาวที่ปักหลักอยู่ตรงหน้าอย่างเหม่อลอย ขาของผู้ชายพวกนี้ดูเหมือนป่าตองสปาที่ฟิลิปปินส์ เซจินที่ตัวลั่นเทาเอ่ยขึ้น “ปล่อยผมไปเถอะครับ คุณลุง...ปะ ปล่อย...”

กิซาเผยรอยยิ้มพึงพอใจ ก่อนจะยกนุหรีขึ้นมาจ่อริมฝีปาก

“ต่อไปนี่ลุงจะทดสอบอะไรนิดหน่อย”

พุดจบกิซาก็หิบบมีดอกมากริดมือตัวเองเป็นเส้นยาว เซจินกลืนหายใจ มือที่มีเลือดไหลออกมาขยับมาอยู่ตรงหน้าเซจิน

“ตอนนี้นายต้องร้องเพลงแล้วทำให้แผลนี้หาย เสร็จแล้วนายถึงจะไต่เดินออกไปจากที่นี่อย่างปลอดภัย”

เซจินเงยหน้าขึ้นทันที รักษาแผลด้วยการร้องเพลงอย่างนั้นหรือ เขาไม่มีทางทำได้แน่นอน หัวใจของเซจินเต้นถี่รัวและเวียนหัวจนเหมือนจะเป็นลม

“พะ...ผมทำเรื่องแบบนั้น...ไม่ได้ครับ! ผม...!”

เมื่อเห็นเด็กชายคร่ำครวญออกมาอย่างสุดเสียง อิมซูที่ยืนอยู่ด้านหลังก็พุดขึ้น

“ถ้าไปชมชูแบบนั้น เขาจะร้องเพลงไม่ออกเอานะครับ”

“ทำได้หรือไม่ ฉันจะตัดสินใจเอง ไม่ต้องพุดมาก บอกให้ลองร้องดูฟังจะเพลงเด็กหรือเพลงอะไรก็ได้”

“ผมไม่ใช่เด็กที่พวกคุณลุงตามหาครับ! ไม่เคยร้องเพลงรักษาใครด้วย! จริงๆ นะครับ!”

อิมซูขยับเข้ามาใกล้แล้วพุดเสียงแข็ง

“พวกเราไม่มีเวลาแล้วเหมือนกัน ถ้าไม่พาตัวนายไปภายในเดือนนี้ พวกลุงได้ไปนอนข้างถนนแน่ เราได้ยื่นข่าวลือของนายที่บูซอนแล้ว ถึงจะไม่ใช้สถานการณ์ที่จะมาร้องเพลง แต่อย่างน้อยก็ลองทำเป็นร้องออกมาหน่อยเถอะ”

“ฮึก...ผมทำไม่ได้ครับ...ฮึก...พะ...ผมไม่เคยอยู่ที่บูซอนครับ ผมอยู่ที่หมู่บ้านนี้มาตั้งแต่ห้าขวบ...”

สีหน้าของก๊อซาและอิมซุพลันแข็งทื่อ ก๊อซาจับไหล่ของเซจินแล้วพูดต่อ
“เคยอยู่ที่บูซอนหรือไม่สำคัญ ความจริงที่ว่านายคือขุนตันเซต่างหากล่ะที่สำคัญ”

“ฮึก...พะ...ผมไม่ใช่ขุนตันเซครับ...!”

“แต่เมื่อก่อนนายพูดชัดเลยที่ว่านายคือตันเซ!”

“เซ...เซจินครับ จางเซจิน เมื่อกี้ผมก็บอกไปแล้วไงครับ...ฮึก ฮึก...!”

อิมซุหันขวับไปถาม

“ลูกพี่ครับ ตอนที่พามาได้ยืนยันให้แน่ใจหรือเปล่าครับ”

ก๊อซาหยิบกระดาษโน้ตในกระเป๋าเสื้อด้านในออกมาตรวจสอบ

“ครึ่งปีมานี้ฉันพูดชื่อนี้ซ้ำไปซ้ำมาจนเบื่อ ฉันตรวจสอบชื่อ ความสัมพันธ์ในครอบครัว หรือแม้แต่อายุแล้ว ถึงจะตรวจสอบหน้าตาไม่ได้ เพราะไม่มีรูปก็เถอะ ดูลิ ฉันถึงได้ยกเลิกทุกอย่างแล้วไปจับมาจากบ้านด้วยตัวเองนี่ไง นอกจากวิธีนี้แล้ว ยังมีวิธีไหนแน่นอนกว่านี้อีกล่ะ”

“ตันเซ จางเซจิน...เมื่อกี้ลูกพี่ก็ค่อนข้างตื่นเต้น ตัวเด็กเองก็พูดตะกุกตะกัก เลยอาจจะทำให้ฟังดูคล้ายๆ กันก็ได้ครับ”

ก๊อซาถลึงตาพาลางบิดแขนเซจิน

“ลุงเนี่ย เที้ยวตามหานายจนแทบพลิกแผ่นดินเพียงเพราะเชื่อสมมุติบันทึกเฮงชวยนั่น ตอนนี่ลุงเบื่อมากเกินพอแล้ว เพราะงั้นตั้งแต่วินาทีนี้ไป นายห้ามตอบอะไรมั่วซั่ว พอดีลู่เป็นพวกใจร้อนนะ”

“...”

“นายเคยร้องเพลงเชียร์นั่นเพื่อรักษาไอ้พวกที่ใกล้ตายไหม”

มีตของก๊อซาล้มคมอยู่บริเวณลำคอของเซจิน น้ำเสียงของเซจินที่กลั่นหายใจเปล่งออกมาเหมือนคอกถูกเฉือน

“ฮึก ฮึก...วะ...ไว้ชีวิตผมเถอะครับ...ไว้...ชีวิตผมเถอะครับ...”

“เลิกบีบหน้าตาแล้วตอบมา!”

เซจินหลับตาทำท่าจะร้องไห้ น้ำเสียงของอีกฝ่ายหยาบคายและ

เถื่อนถ้อย เขากลัวจนคิดว่าให้ตัวเองเป็นคนที่ยกฝ่ายตามหายังจะดีเสียกว่า

“ผม...ผมทำ...ไม่ได้ครับ...ผมไม่เคยร้องเพลง...รักษาคณปว้ยมาก่อน
ครับ...”

“ไม่เคยจริงหรือ”

“ไม่เคยครับ! แต่ร้องเพลงจะไปรักษาคณได้ยังไงกัน! แล้วผมก็ไม่ใช่อะไร
เด็กที่ซื่อตันเซด้วยครับ!”

สีหน้าของกิสาดูพิลึกเหมือนรูปภาพที่ตัดรูปอวัยวะบนใบหน้าจากรูป
อื่นๆ มาปะแะรวมกัน

“แหมงเอ๊ย!”

กิสาสบแล้วรีบโตะกับเก้าอี้อย่างแรง จากนั้นก็เหวี่ยงหมัดทำท่า
จะต่อย เซจินคู้ตัวพลางสุดหายใจลึกๆ เมื่ออาละวาดทำลายข้าวของ
จนไม่เหลืออะไรแล้ว กิสาก็เดินกลับมาอีกครั้งแล้วคว้าคอเสื้อของเซจินขึ้น

“ดี ดีจริงๆ ฉันบอกมาก็คพอว่าในหมู่บ้านมีเด็กที่ซื่อตันเซอยู่หรือเปล่า
บอกไว้ก่อนนะว่าอย่าให้ฉันต้องถามซ้ำ!”

ดวงตาสีข้างที่เต็มไปด้วยความอำมหิตจับจ้องมาที่เซจิน ประสาท
การรับรู้ทั้งหมดของเซจินจลจลอยู่ที่มีดในมืออีกฝ่าย

“...ตะ...เด็กแบบนั้น...ชื่อแบบนี้...”

เรื่องที่ราวกับปาฏิหาริย์แบบนี้ไม่มีทางเป็นไปได้ แต่เขารู้จักคนที่
ทำแบบนี้ได้ เพียงแต่นั้นเป็นแค่คำพูดของแซอูเท่านั้น เซจินไม่ได้เชื่อ
มาตั้งแต่ต้น และแซอูก็ไม่ซัดันเซ เพราะฉะนั้นสิ่งที่คนพวกนี้ไล่ตามอยู่
เป็นเพียงภาพลวงตาที่ไม่มีอยู่จริงบนโลก ที่นี้แค่เขาบอกไปว่าไม่เคยได้ยินว่า
มีใครใช้ชื่อนั้นและมีความสามารถแบบนี้มาก่อนก็จบ

“แต่...ผมก็แค่ได้ยินมาจากใครบางคนเลยไม่ค่อยแน่ใจ...”

นั่นคือบาปแรกที่เด็กรับรู้ คือความชั่วร้ายอันบริสุทธิ์ที่ทำได้เพียง
ชื่อสัตย์ต่อความรู้สึก ณ เวลานั้น โดยมีคำว่าเด็กเป็นเกราะกำบัง

“ในหมู่บ้านของเรา...มีเด็กที่ร้องเพลงเก่งมากอยู่คนหนึ่ง...”

สายตาที่ตกอยู่ในความสิ้นหวังของชายฉกรรจ์ทั้งสองเบนมาที่ละคน
ความตื่นเต้นอย่างประหลาดพลุ่งพล่านไปทั่วร่าง จิตใจของเด็กชายเย็นชา

มานานแล้ว เลือดและหนองไหลออกมาจากแผลที่ปริแตก เขาเชื่อว่าวิธีที่จะหลุดพ้นจากความเจ็บปวดทรมานนี้มีเพียงทางเดียวเท่านั้น

“...ได้ยืมว่าหลังจากที่แม่ของเพื่อนผมไปที่บ้านของเด็กคนนั้น อากาธาปวดแวกก็ดีขึ้นครับ...นอกจากนี้ผมยังได้ยืมมาว่าเมื่อก่อนพวกคนป่วยก็ไปหาเด็กคนนั้นแทนที่จะไปโรงพยาบาล เห็นว่าถึงกับให้เงินเดือนให้ของมีค่าเพื่อฟังเพลงของเด็กคนนั้นเลย...เพราะงั้นเด็กคนนั้นจึงต้องเปลี่ยนชื่อแล้วย้ายมาที่นั่นครับ”

เซจินหลุบตาลงมองพื้นอันดำมืด พร้อมกับน้ำตาที่เอ่อล้นก็ร่วงลงมา

“เด็กที่อยู่ในบ้านหลังเมื่อกี้...คงจะเป็นคนที่พวกคุณลู่ตามหาแน่แหละครับ...”

อิมซุกก็ฮาสบตากันทันที ก็ฮาดกอยู่ในห้วงความคิดครู่หนึ่งก่อนจะถุกบุนหู้ทิ้ง เขาทำเป็นลากมิดแหลมคมที่กลางกายของเซจิน

“ถ้าพูดเรื่องเพื่อจ้อละครก็ มันจะตัดมันออกทั้งยวง”

ไม่รู้เวลาผ่านไปนานเท่าไร เซจินโอบกอดไหล่และขาของตนราวกับสิ่งที่พึงพิงได้ในโลกใบนี้มีเพียงตัวเองเท่านั้น สิ่งที่ทำให้ร่างกายสิ้นเทาไม่ใช่แค่ความกลัว แต่เป็นผู้ชายสองคนที่อยู่อีกด้านหนึ่งของห้องทำงานมาตั้งแต่เมื่อสักครู่ที่ทวนใจเขา คนหนึ่งเป็นชายชรา ส่วนอีกคนดูเหมือนจะเป็นลูกชาย ทั้งคู่สวมชุดสีขาว พูดให้ชัดเจนคือกระเป่าสีดำที่พวกเขานำมาทำให้ความน่ากลัวเพิ่มขึ้นเป็นเท่าทวีคูณ

ในตอนนั้นเอง เสียงการเคลื่อนไหวของใครบางคนก็ดังขึ้น เมื่อประตูเปิด อิมซุกก็เข้ามาพร้อมกับเด็กที่จับมาด้วย เด็กคนนั้นคือแซอู แทนที่จะหวาดกลัวกับสถานการณ์นี้ สีหน้าของแซอูกลับดูเหมือนกำลังล่องลอยไปหาสิ่งอื่นมากกว่า มีหน้าซำ้ทั้งตัวยังเปรอะเปื้อนไปด้วยเลือด อิมซุกเหวี่ยงแซอูทำให้เจ้าตัวกลิ้งเหมือนท่อสัมภาระมาทางเซจิน

อิมซุกซึ่งในดวงตาฉายแววตกตะลึงกับอะไรบางอย่างเดินเข้าไปหากิฮาและกระซิบข้างหูอยู่นาน ก็ฮานิ่งฟัง จากนั้นสีหน้าก็เปลี่ยนเป็นซีดเผือดก่อนจะถามคำถามแซอูสั้นๆ แล้วสั่งให้ร้องเพลง เขาตบแก้มแซอูที่ดูไม่มีสติสองสามครั้ง จากนั้นแซอูก็เริ่มร้องเพลงอย่างฝืนๆ

เมื่อเพลงจบลง ก็ฮาสะบัดมือเบาๆ แผลบนฝ่ามือที่ถูกมีดกรีด ก่อนหน้านี้หายไปอย่างไร้ร่องรอย อิมซุที่เคยไม่เชื่อเรื่องนี้มาก่อน มาตอนนี้ ถึงกับสะดุ้งตกใจ ก็ฮาพลิกมือไปมาเพื่อตรวจดูซ้ำๆ มันสะอาดหมดจด ราวกับไม่ได้มีแผลมาตั้งแต่ต้น นี่คือนาฎิหารีย์ นาฎิหารีย์! ก็ฮาแต่ริมฝีปาก ที่สั่นกระตุกของตัวเอง ความรู้สึกเหมือนกับการสำเร็จความใคร่ครั้งแรก ในสมัยที่ยังอ่อนหัด ความสับสนมึนงงและความเสียวซ่าบนพวงพุ่มง่ามขึ้นมา ในคราวเดียวจนทำอะไรไม่ถูก ก็ฮากลั่นเสียงหัวเราะที่หลุดออกมา แล้ว นั่งลงตรงหน้าแซอู ดวงตาของเด็กชายที่ร่างกายเปราะบางไปด้วยเลือด ตูล่องลอยไร้การจดจ่อ ก็ฮาเซยคางของแซอูขึ้นเพื่อสบตา

“รู้จักฮกนุรียองกัม³ไหม”

นั่นไม่ใช่คำถามที่ต้องการคำตอบตั้งแต่แรกแล้ว เขาพูดต่ออย่างไร้
ใส่ใจ

“ฮกนุรียองกัมมีเสียงสวรรค์ที่ล่องลอยได้กระทั่งโทแกบปีงละ ถึงชายชรา จะไปหลอกโทแกบปีเพื่อเอาเนื้องอกที่น่ารำคาญออก แต่ฉันเชื่อนะว่าความลับ ของเสียงอยู่ในก้อนเนื้อนั้น นายเองก็เหมือนกัน เพราะพ่อฉันเชื่อว่าความลับ ของเสียงพวกนายอยู่ในลูกอัณฑะ”

แซอูสบตากับอีกฝ่ายด้วยแวตาสงบหนึ่ง ดูราวกับไร้จิตวิญญาณจน
ไม่รู้รู้แม้กระทั่งความน่าสะพรึงกลัว ก็ฮาเผยรอยยิ้มพึงพอใจแล้วลุกขึ้นยืน
“เริ่มเลยครับ”

³ 3부리 3부리 นิทานพื้นบ้านของเกาหลี เล่าถึงชายชราสองคนที่มีเนื้องอกบน
ใบหน้า จึงถูกเรียกว่าฮกนุรียองกัม หรือชายชราเนื้องอก ชายชราคนแรกถูกโทแกบปี
(도개비) หรือก๊อบลินของเกาหลี ภูตชนิดหนึ่งในนิทานชาวบ้านที่ล่าต่อกันมา ซึ่งมีลักษณะ
รูปร่างคล้ายยักษ์สีแดงและถือกระบอง ตัดก้อนเนื้องอกไปเพราะเข้าใจว่าเสียงร้องเพลง
อันไพเราะของชายชราดังออกมาจากก้อนเนื้อนั้น ชายชราเนื้องอกอีกคนได้ยื่นเรื่องนี้
จึงไปตามหาโทแกบปี หวังจะให้โทแกบปีตัดเนื้องอกของตนออกไปด้วย แต่โทแกบปีรู้แล้วว่า
เสียงเพลงไม่ได้มาจากเนื้องอก เมื่อเจอชายชรามาหลอกให้ตัดเนื้องอกจึงฟาดเนื้องอกของ
ชายชราคนแรกไปติดบนหน้าของชายชราคนที่สอง ทำให้ชายชราคนนั้นมีเนื้องอกสองก้อน
บนหน้า

เขาพูดกับชายสองคนที่ยืนรออยู่ ชายชรา กับชายหนุ่มถือกระเป๋า
สีน้ำตาลเข้ามามาหาแซอู ก็สาหยิบที่อุดหูในกระเป๋าเสื้อด้านในออกมาโยนให้
อิมซุคู้หนึ่ง แล้วใช้อีกคู่อุดหูตัวเองอย่างแน่นหนา

“มันมีตัวกรองคลื่นความถี่สูงและมีฟังก์ชันปิดกั้นเสียง เห็นว่าปิดกั้น
เสียงได้สูงสุดร้อยหกสิบเดซิเบลเลย เตรียมพร้อมไว้ก่อนจะดีกว่า”

“ทำไมจู่ๆ ถึง...”

“ถ้าฉันบอกว่าคุณก็รับทราบแล้วทำตามนั้นซะ”

อิมซุคู้สวมที่อุดหูด้วยสีหน้าสับสนในคำสั่งของเจ้านาย ก็สาหยิบที่อุดหู
ที่เหลือให้ชายอีกสองคน

“พวกคุณเองก็ใช้เจ้านี่จะดีกว่านะครับ”

“ไม่ละครับ มันจะทำให้เราไม่ได้ยินสิ่งที่อีกฝ่ายพูด ไม่สะดวกต่อ
การผ่าตัดครับ”

“แบบนั้นยังจะดีกว่านะครับ”

“ไม่เป็นไรครับ”

“ใช้เถอะครับ”

ชายชราทำเป็นยอมแพ้แล้วรับที่อุดหูไปใส่ไว้ในกระเป๋ากางเกง ส่วน
ผู้ช่วยดูไม่คิดจะใช้ที่อุดหูเลยสักนิด

“เอาเถอะ ไม่ใช่ก็ตามใจ”

ก็สาหัวเราะหึๆ อิมซุคู้ขมวดคิ้วและเอ่ยถามเมื่อเห็นกระเป๋าที่บรรจุ
อุปกรณ์ทางการแพทย์

“อย่าบอกนะครับว่าจะตัดออกทั้งหมด เหมือน...พวกชั้นนี่นะครับ”

ชายชราเผยฟันที่ครอบทองคำและตอบ

“ถึงปล่อยอวัยวะเพศไว้ตามเดิม เอาแค่ลูกอัณฑะออก ลักษณะ
ทางเพศที่สอง⁴ ก็จะหยุดเจริญเติบโตครับ เพราะมันไม่สามารถผลิตฮอร์โมน

⁴ ลักษณะทางเพศแบ่งออกเป็นสองลักษณะ ได้แก่ ลักษณะทางเพศปฐมภูมิ
(เช่น การมีอัณฑะในเพศชาย การมีช่องคลอดในเพศหญิง) และลักษณะทางเพศทุติยภูมิ
(เช่น การมีขนขึ้นในที่ลับ เต้านมของเพศหญิงโตขึ้น การเสียงแตกในเพศชาย)

ได้แล้ว เงินส่วนที่เหลือช่วยเตรียมไว้เป็นเงินสดหลังผ่าตัดเสร็จด้วยนะครับ”

“ลูกอ้วนทะถ้าไม่คว้านออกให้หมดก็ยังมีฟันพุขึ้นใหม่ได้ อย่าทำซุ่ยๆ จนเหลือรากไว้แล้วกันครับ”

ชายชราส่งสายตาไม่พอใจกลับไปให้กีสฮาแล้วเริ่มเตรียมการผ่าตัด แม้จะไม่มีใบอนุญาตอย่างเป็นทางการ แต่ฝีมือของเขาเป็นที่รู้จักในโลกใต้ดิน ทั้งยังเป็นคนฝังมุกที่อวยวะเพศของกีสฮาอีกด้วย กีสฮาหยิบเงินในกระเป๋า ออกมาตามจำนวนพลางเหลือบมองอิมซู

“น่าสนใจใช่ไหมที่แม้แต่เสียงสวรรค์ก็ยังไม่อาจแสดงพลังต่อหน้า วัยเสียงแตกได้ ถ้าถึงวัยเสียงแตกเมื่อไหร่ ความสามารถที่พระเจ้าประทาน ลงมาให้ก็จะเสื่อมไถ่ละ เด็กสมัยนี้โตเร็ว เสียงอาจจะแตกวันนี้พรุ่งนี้เลย ก็ได้”

“ว่าแต่จะทำยังไงกับเด็กคนนั้นหรือครับ ในเมื่อเขาไม่เกี่ยวข้องอะไร ด้วย งั้นเราปล่อยเขากลับไป...”

ในตอนนั้นเอง กีสฮาถึงได้มองเด็กที่ชื่อเซจินอย่างเต็มตา เขาทอดสายตามองเด็กที่ใบหน้าเปรี๊ยะเบื่อนด้วยน้ำตานิ่งๆ ก่อนจะหยิบเงินที่เหลือในกระเป๋าสตางค์ออกมาทั้งหมด

“ก็ทำไปทั้งคู่เลยสิ ยังไงก็จำเป็นต้องมีตัวประกอบฉาก”

“แต่ลูกพี่ครับ”

อิมซูเบิกตากว้างมองผู้เป็นเจ้านาย กีสฮาสูบคางพลางมองคนให้ข้อมูลที่กำลังคาดหวังในความหวังสุดท้าย

“ไม่ละ ฉันถูกใจเด็กนั้น เมื่อกี้ตอนพูดเสียงเพราะใช้ได้เลย น่าจะสั่งให้ร้องเพลงได้”

“หมอครับ”

กีสฮาขึ้นไปที่เซจินพลางส่งสัญญาณให้ชายชรา ชายชราและผู้ช่วยแยกแซ่กับเซจินออกจากกัน เซจินสุดหายใจเข้าลึกและทำท่าจะร้องไห้ ทั้งที่คิดว่าอีกฝ่ายจะต้องปล่อยตนไปแน่ๆ แต่ชายฉกรรจ์กลับล็อกประตูลอยอย่างแน่นหนา เซจินไม่อาจจะสายตาจากมิดผ่าตัดในมือของชายชราได้ เขามองเหล่าผู้ถือกุญแจแห่งโชคชะตาอย่างร้อนใจ แต่อีกฝ่ายเพียงแค่สูบบุหรี่อย่างซ้าๆ

ด้านหนึ่งอิมชูและชายชราจับแฮงตกลงกับพื้น ชายชราไล่อากาศออกจากกระบอกฉีดยาแล้วปักลงบนแขนของแฮงทันที ด้านข้างของชายชรา มีมีดผ่าตัดมากพียงสูงน่องก้น กับท่อยางใสอยู่ในสภาพเตรียมพร้อม มือเหยี่ยวย่นถอดกางเกงในของแฮงออก ส่วนอีกมือถือมีดผ่าตัด

สีหน้าของแฮงยังคงดูล่องลอย ไม่มีกระตือรือร้นการชัดขึ้น ทั้งแฮงและผู้ชายพวกนั้นแปลกมาก ผ่าตัดลูกอัณฑะอย่างนั้นหรือ ตัวประกอบฉากอย่างนั้นหรือ ไม่อาจคาดเดาได้เลยว่าพวกเขาคิดจะทำอะไรกันแน่ ผู้ช่วยใช้หัวเข่ากดแขนของเซจินอย่างแรงแล้วแทงเข็มฉีดยา ตัวยาลไหลเข้ามำทันที

“อีก...! ไว้ชีวิตผมเถอะครับ! ไว้ชีวิตผมเถอะ!!”

เซจินเถิดเท้าสุดแรง ไม่ว่าจะร้องตะโกนอย่างไรก็ไม่มีการรับฟัง คำภาวนาของคนปากสว่าง ฤทธิ์ยาแทรกซึมสู่เส้นเลือดในช่วงพริบตาและทำให้ร่างกายอ่อนแรง เขามองแฮงด้วยทัศนวิสัยที่ค่อยๆ เลื่อนราง และลองยื่นมือไปทางนั้น ทว่ามันไกลเกินไป เลือดที่อยู่บนร่างกายของแฮง เป็นของใครกันนะ อากาศอยาการู้ อยากเห็นอันน่ารังเกียจปลุกสติอันเลื่อนรางขึ้นอย่างกะทันหัน

ผู้ช่วยดึงกางเกงและชั้นในของเซจินในคราวเดียว ขาของเซจินถูกจับแยกออกจากกัน จากนั้นก็รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างที่เย็นเฉียบมาแตะที่ลูกอัณฑะ เมื่อปลายมีดกดลงบนผิวที่อ่อนนุ่ม เลือดก็ไหลซึมออกมาทันที ทุกภาพฉากเหล่านั้นแยกออกเป็นส่วนๆ แล้วฝังเข้ามาในดวงตา หูอื้อราวกับอยู่ในสภาพไร้แรงโน้มถ่วง ในครรถ้องสายตามีเพียงรูปปากของชายคนนั้น ในตอนนั้นเอง เซจินถึงตระหนักได้ว่าตนทำอะไรลงไปกับแฮง เขารู้แล้วว่าคนพวกนี้คิดจะทำอะไร ช่วงขณะนั้นเกิดประกายไฟสว่างวาบขึ้นในดวงตาสีดำ

“อือ...”

“อ้ากกกก!!! อ้ากกกกก!!!”

เซจินเบิกตากว้างแทบถลนแล้วเริ่มกรี๊ดร้องออกมา มันเป็นเรื่องเศร้าคร่ำครวญตามสัญชาตญาณ คำตอบแทนของการปรารถนาในสิ่งที่ตนไม่อาจครอบครองน่าสยดสยองยิ่งกว่าการถูกเผาทั้งเป็น ใบหน้าเปื้อนน้ำตานันเต็มไปด้วยความหวาดกลัว เสียงคร่ำครวญพรั่งพรูออกมาราวกับสำรอก

ดวงตาของแซอูที่เคยอ่อนกำลังไว้การตอบสนองค่อย ๆ สั่นไหวทีละน้อย
จากนั้นแซอูเองก็เริ่มกรีดร้องออกมาเช่นกันโดยมีเซจินเป็นคนจุดชนวน

“อ้ากกกก!!! อ้ากกกกกกกกกก!!!”

เสียงโหยหวนทะเล็กหลายออกมาที่มโหฬารประสาทรับรู้ เสียงนั้น
พุ่งทะยานขึ้นราวกับจะบอกให้พระเจ้ารับรู้ถึงความอันตรายและความหวาดกลัว
สุดขีดนี้ วินาทีที่เสียงกรีดร้องกระอักเลือดแผ่ขยายไปในอากาศ ก็ฮารู้สึก
ได้ถึงแรงกดดันอย่างมหาศาลที่ศีรษะและหู การโจมตีที่ไร้รูปร่างทะลุผ่าน
ที่อุดหูเข้ามา ราวกับมีเข็มนับร้อยนับพันทิ่มแทงเยื่อแก้วหูและสมอง

“เซี่ยเอ๊ย...!!!”

ก็ฮารู้สึกปวดหูและปิดหูแรง ๆ รู้สึกปวดลูกตาราวกับถูกบีบ เสียงนั้น
น่าสะอิดสะเอียนจนทำให้ม้ามปั่นป่วน และโหดร้ายทารุณจนทำให้สติสิ้นเพื่อน
เสียงร้องขยายออกไปยิ่งขึ้นจนครอบคลุมทั่วบริเวณและเกิดเป็นรอยร้าว
เมื่อหลอดนือออระเบิด โลกจึงตกอยู่ในความมืดมิด หน้าต่างกระจกที่สะท้อน
ภาพทิวทัศน์ยามค่ำคืนปริแตกและถล่มทับก็ฮ่า เสียงร้องที่ลอดผ่านที่อุดหู
เข้ามานั้นลั่นสะเทือนไปถึงเซลล์ในร่างกาย ชายชรากุมศีรษะและคลานไป
บนพื้น ส่วนผู้ช่วยนั้นกุมศีรษะ ร่างกายบิดเร่า

ในช่วงเวลานั้นเอง เลือดทะเล็กออกมาจากดวงตาและจมูกของชายชรา
ศีรษะของเขาระเบิดออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ณ ปลายทางของความเจ็บปวด
ทรมานเจียนตาย กะโหลกศีรษะของผู้ช่วยแยกออกจากกันพร้อมกับมันสมอง
ที่ไหลซึมออกมา เสียงโหยหวนที่ไม่รู้ว่าเป็นของใครดังประสานกันยาวนาน
จนไม่อาจประเมินเวลาได้ก่อนจะหยุดลง อิมซูปิดหูคลานอยู่บนพื้นและ
มีกำเดาไหล ภายในห้องซึ่งคละคลุ้งไปด้วยกลิ่นเลือดตกอยู่ในสภาพชะงักงัน
ชั่วขณะ เลือดจับตัวเป็นลิ่มบนพื้นและผนัง ซากศพไร้ศีรษะกระตุกเกร็ง
ก็ฮ่าจมอยู่ในความมืดตะลึงท่ามกลางแดนชำระบาปที่มีเสียงครวญสะท้ออันก้อง

เขาขยับตัวไม่ได้ราวกับกำลังย้อนกลับไปในอดีต เป็นที่รู้กันว่าการตาย
ของพ่อเป็นปริศนา ไม่มีแม้กระทั่งพยานผู้พบเห็น แต่แท้จริงแล้วพยานนั้น
มีอยู่ ซึ่งก็คือตัวเขาเอง วันที่เขาไปหาพ่อที่สถาบันวิจัยเพื่อนำใบหย่าของแม่
ไปส่ง เด็กชายกำลังร้องเพลงอยู่ แต่แล้วจู่ ๆ ก็กรีดร้องออกมา ในตอนนั้น

กะโหลกศีรษะของพ่อระเบิดเป็นเสียง ๆ จนไม่อาจบอกได้ว่ารูปร่างเดิมของมัน
เป็นแบบไหน ไม่ใช่ทั้งการทุบตีด้วยอาวุธหนักหรือกระแทกกับผนัง เด็กชาย
เพียงแค่วิ่งร้องออกมาในสภาพคลุ้มคลั่งเท่านั้น

ก็ฮาซันเข้าที่สิ้นทางขึ้นพลงเอนพิงผนัง เขาเซ็ดเลือดกำเดาแล้วจ้องมอง
แซอูที่หมดสติไป ไม่อาจรู้ได้ว่าเป็นเพราะเหตุที่ยาสลบไม่ไหว หรือสลบไป
เพราะรับไม่ได้กับสิ่งที่ตัวเองก่อ

จะ...เจอแล้ว เจ้าเด็กนี่เป็นของจริง! ของจริง!

ก็ฮาคิดทบทวนถึงสิ่งที่เขียนไว้ในสมุดบันทึกของพ่อ

พวกเขาแตกต่างกันตั้งแต่เสียงร้องไห้ในยามแรกเกิด

เสียงที่สามซึ่งรูกำลังใจได้ลำนึกของมนุษย์และลั่นสะเทือนแดนศักดิ์สิทธิ์

เสียงที่เป็นทั้งเทวทูตและซาตาน

เสียงขับร้องของพวกเขาจะเผยให้เห็นถึงสรวงสวรรค์ ในขณะที่เสียง
กรี๊ดร้องของพวกเขาจะเผยให้เห็นถึงขุมนรก

---

¹ Operetta (โอเปเรตตา) เป็นการแสดงที่คล้ายกับโอเปร่า แต่มีเนื้อหาเบากว่า เป็นแนวสนุกสนาน ทันสมัย อาจเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความรัก คล้ายกับโคมิกโอเปร่า ที่มีเนื้อเรื่องสนุกสนานขบขัน โดยปกติโอเปเรตตาใช้การพูดแทนการร้องในบทสนทนา